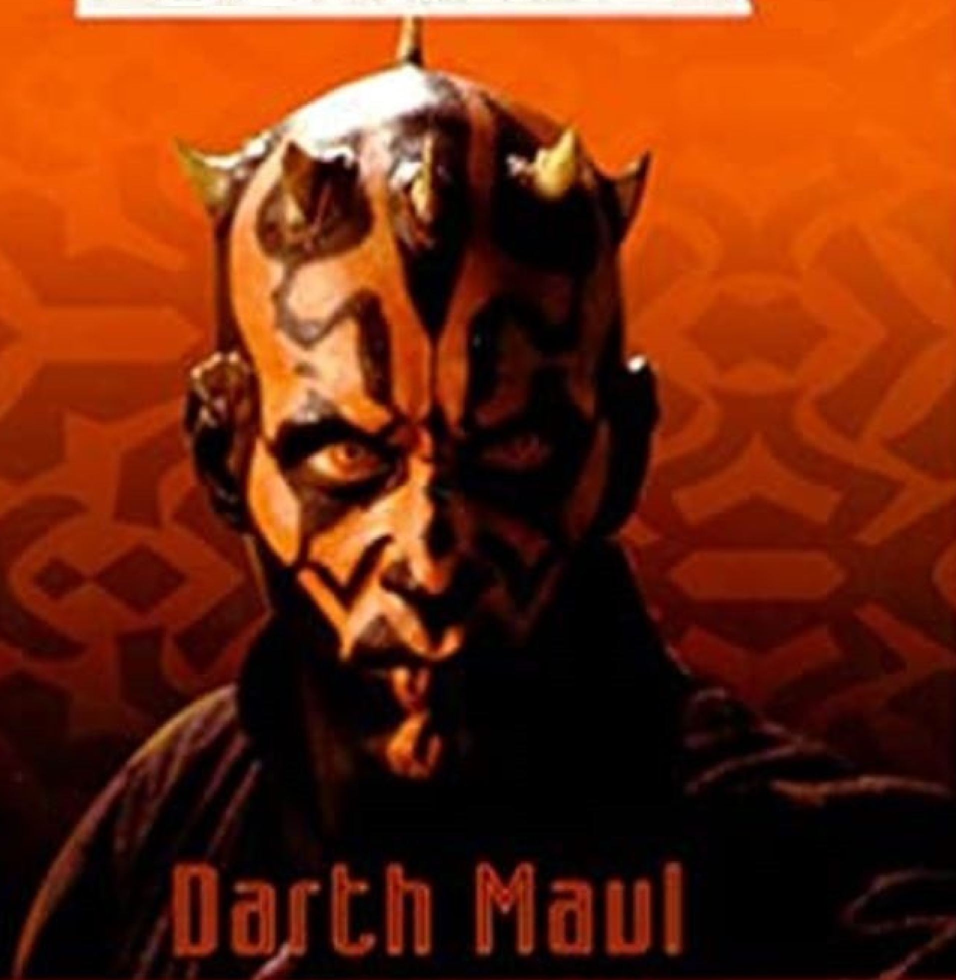
STAR WARS®

JURNAL

Darth Maul

JUDE WATSON

DARTH MAUL – JURNAL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prinţesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

Prima notare

Poate credeţi că sunt rău. Eu nu sunt. Sunt eficient. Îmi servesc Maestrul şi glorioasa tradiţie Sith. Nu suntem mai puţin puternici pentru că stăm ascunşi. Noi prosperăm în întuneric. Câştigăm forţă din aceasta. Îî dăm târcoale duşmanului nostru, Jedi, şi ei nu ştiu asta. Râdem de ceea ce cred ei că este puterea. Fiind proşti şi mincinoşi, Jedii cred că s-au conectat la puterea Forţei. Totuşi ignoră partea întunecată. Este cea mai mare greşeală a lor, cea mai mare prostie a Ordinului lor.

Ei spun: *Nu căutăm puterea*. Cu toate astea, o au. De ce sunt atât de mulţi în galaxie care îl admiră pe Jedi? Pentru că Jedi le spun să facă asta. Dar, într-o zi, galaxia va vedea unde se află adevărata putere.

Ăsta este motivul pentru care am început acest jurnal. Sper să fie inclus într-o zi în Arhivele Sith, alăturându-se poveştilor şi legendelor celor mai glorioşi Lorzi Sith.

Mi-am slujit Maestrul cu loialitate. Am fost în multe misiuni. Dar misiunea astă este diferită. Planul Maestrului meu depăşeşte micuţa planetă Naboo, pentru a prelua întreaga galaxie. Se va apela la Jedii la un moment dat. Galaxia este plină de laşi care se uită la Jedi pentru a-i ajuta să se descurce.

Suntem pregătiţi pentru asta. Abia aştept.

În această misiune, Sithul îşi va dezvălui prezenţa, în cele din urmă, către Jedi.

Îi vom devora.

Maestrul meu m-a chemat pe Coruscant, într-un loc secret unde voi rămâne ascuns, aşteptând să mă cheme. Nu mă deranjează să aştept. Îmi folosesc timpul cu înţelepciune. Cât timp aştept, mă antrenez. Fiecare minut din viaţa mea este dedicat învăţării glorioasei tradiţii Sith, precum şi antrenamentului fizic dur. Mă menţin într-o stare constantă de pregătire. Când îi voi întâlni pe Jedi, voi fi în cea mai bună formă. Voi fi cel mai puternic luptător din galaxie.

Fiecare exerciţiu de antrenament este valoros, chiar şi cel mai elementar. De exemplu: unul dintre primele exerciţii de antrenament predate de Maestrul meu a constat în alergarea pe un perete. Am pornit de la un capăt al sălii de antrenament şi am fugit spre perete. Am făcut câţiva paşi pe perete din elan şi apoi am sărit peste cap, pentru a ateriza în picioare. Am făcut-o încontinuu, chiar şi când muşchii picioarelor îmi ardeau de oboseală. Dacă ratam, aş fi putut să-mi rup gâtul. Totuşi, am continuat. Nu există frică pentru un Sith. Antrenamentul alungă frica. Cel mai mare lucru pe care l-am învăţat despre tradiţia Sith, este să fiu pregătit să-mi pierd viaţa în orice moment. Când eram băiat, acesta era un exerciţiu de bază pe care nu-l puteam stăpâni. Am suferit multe lovituri la cap şi umeri, deoarece, fără forţa necesară, cădeam înapoi. Încercam să-mi amortizez căderea cu mâinile.

Nu amortiza niciodată o cădere, îmi spunea Maestrul. *Dacă eşti pregătit să-ţi amortizezi căderea, eşti pregătit pentru căderea însăşi*. *Sithul nu cade. Nu dă greş*.

Deci, fără a mai fi capabil să amortizez căderea, data viitoare voi cădea mai dureros decât înainte. În curând, corpul meu va fi acoperit de vânătăi.

Maestrul meu va spune: *Nu există durere acolo unde este putere. Fă-o din nou*.

Capul mi se învârtea, oasele mă dureau, picioarele îmi tremurau, dar o voi face din nou. Şi o să cad din nou.

Nu există durere acolo unde este putere. *Spune-o!*

Nu există durere acolo unde este putere, Stăpâne.

Fă-o din nou!

Fiecare parte a antrenamentului m-a pregătit, iar acum culeg beneficiile strădaniilor mele. Acum nu mai cad niciodată. Alerg, fac patru, cinci, şase paşi pe perete şi mă învârt prin aer pentru a ateriza pe picioare.

Când îmi finalizez exerciţiile de bază, îmi pornesc sabia de lumină cu două lame şi practic manevrele. Corpul meu este la fel de puternic ca duroţelul şi fluid ca apa. Trec de la o poziţie de atac la alta. Mă las într-un un genunchi şi lovesc cu sabia de lumină în timp ce îmi imaginez că îmi despic victima în două. Mă rostogolesc şi-mi prind sabia cu ambele mâini pentru o lovitură verticală. Sar, mă răsucesc şi cobor, conducând cu umărul stâng. Dau o lovitură de moarte şi sar departe, făcând răsuciri în

aer. Execut zece mii de tăieturi, atacuri, atacuri. Sabia nu mai este o armă separată, ci o parte a braţului meu. Mă mişc în fracţiunea care îi este necesară adversarului să clipească. Mă mişc în fracţiunea care îi este necesară pentru a ridica arma. El va vedea doar locul gol în care fusesem. Va simţi şocul brusc al loviturii care l-ar fi doborî la podea. Fac aceste manevre de o sută de ori pe zi. Le fac chiar dacă corpul meu le cunoaşte îndeaproape, deşi nu am făcut o greşeală sau un pas aiurea de ani de zile. Le fac până când memoria mişcării face parte chiar din muşchi. Scopul Sithului este să lupte fără să gândească.

Nu există durere acolo unde este putere.

Închei cu o întoarcere triplă înapoi. Respiraţia îmi este întretăiată, muşchii îmi ard. Poate crezi că voi renunţa. Nu am renunţat niciodată. Abia acum încep.

Dar sunt semnalizat prin comunicator. Mă apelează Maestrul meu. Port comunicatorul cu mine în orice moment, chiar şi atunci când dorm. Sunt gata să servesc în orice clipă. Iau turboliftul spre camera secretă pentru strategie şi comunicaţii a Maestrului. Mă aşteaptă în centrul camerei, în faţa monitoarelor pentru holocomunicaţii.

— Mă semnalizează Neimoidienii, îmi spune Lordul Sidious.

Face un gest iritat. Nu avem prea multă încredere în inteligenţa Neimoidienilor. Cu toate astea, sunt utili. Cea mai importantă caracteristică a lor este lăcomia. Putem exploata acest lucru pentru scopurile noastre. Maestrul m-a învăţat că puterea folosită indirect poate fi la fel de eficientă ca un atac pe scară largă. Nu este nevoie să fim în prima linie. Putem angaja proşti să lupte pentru noi. Maestrul meu le controlează acţiunile. Conduce prin frică şi intimidare. Nu dă greş niciodată. Într-o zi vom conduce în mod deschis. Până atunci, îi vom folosi pe alţii pentru a cuceri.

Maestrul nu mi-a împărtăşit fiecare detaliu al planului, dar mi-a împărtăşit mai mult decât de obicei. Ştiu că alianţa sa cu *Federaţia Comerţului* este doar primul pas către obiectivul său mai mare.

Planeta paşnică Naboo suferă acum o blocadă. Neimoidienii care conduc *Federaţia Comerţului* par a fi vinovaţii. Dar Maestrul meu este cel care trage sforile. Blocada va fi urmată de o invazie. Navele neimoidiene sunt pline cu droizi de

luptă şi echipamente. Aşteaptă doar un semnal de la Lordul Sidious. În primul rând, fiind vulnerabilă, Regina Amidala trebuie să semneze un tratat cu *Federaţia Comerţului*. Este mai bine dacă acţiunile *Federaţiei Comerciale* vor avea cel puţin iluzia legalităţii. Atunci, Lordul Sidious va începe să-şi consolideze puterea în întreaga galaxie. Viziunea lui depăşeşte planeta asta nesemnificativă.

Sunt alături de el. Suntem doar noi doi. Este suficient, pentru că suntem Lorzi Sith. Puterea noastră este incomensurabilă, raza noastră de acţiune este nelimitată.

— Vreau să auzi transmisia, continuă Maestrul meu, ridicându-şi gluga pentru a-şi acoperi faţa. Fără îndoială că m-au contactat din cauza unor probleme ridicole care i-au băgat în panică. Nu sta la vedere.

Mă mut în lateral.

Imaginea laşului Neimoidian, Dofine, umple ecranul. Lordul Sidious îl întreabă nerăbdător ce vrea.

— Planul tău a eşuat, Lord Sidious! se bâlbâie Dofine. Blocada s-a sfârşit! Nu ne putem pune cu Cavalerii Jedi!

Îmi văd Maestrul înţepenind de mânie. Nu-i place să fie surprins, iar Jedii au intrat în joc mai devreme decât am crezut noi că o vor face. Dar simt o altă emoţie: plăcerea. Aceasta înseamnă că Maestrul meu va trebui să mă trimită să mă lupt cu ei. Neimoidienii nu se pot pune cu Jedii. Îmi spun că trebuie să îmi controlez dorinţa nerăbdătoare. Dacă Maestrul o simte, mă va mustra. În trecut am mai fost pedepsit pentru nerăbdare mea. Nu-l învinovăţesc pe Lordul Sidious pentru pedepse – n-au făcut decât să mă întărească. Cu toate astea, nu vreau să invit pedepsele.

Scâncetele lui Dofine nu ajută furia Maestrului meu. Prostul strigă că blocada s-a terminat. Panica îl face prost. Simt că furia Maestrului meu creşte. Nu-i pot întrezări decât o parte din faţă sub glugă, dar recunosc semnele. Gura i se strânge. Mânia lui este acum ca o prezenţă vie în cameră. Nu numai că Jedi au fost chemaţi, dar şi Neimoidienii cedează la primul semn de presiune.

Dispreţul Maestrului meu îl paralizează pe Dofine. Se întoarce către următorul Neimoidian responsabil, Nute Gunray.

— Nu vreau să mai văd acest mâl nedospit în faţa ochilor, ordonă el.

Îl privim pe Dofine fugind ca un copil speriat.

Chiar şi în conflicte mici, văd că am multe de învăţat de la Maestrul meu. El îşi foloseşte furia ca un electro-jabber[1], pentru a înspăimânta şi motiva. Trebuie să învăţ să-mi folosesc furia la fel de elegant ca şi sabia de lumină. Fineţea nu poate fi niciodată supraevaluat.

Le spune Neimoidienilor să înceapă invazia şi nu le ascultă protestele. Apoi le ordonă să-i omoare imediat pe Jedi.

Ecranul devine negru. Lordul Sidious nu spune nimic. Aştept să-mi vorbească. Dacă întrerup gândurile Maestrului meu, voi regreta. Dar întrebarea îmi arde pe buze şi, în sfârşit, trebuie să o pun.

— Crezi că Neimoidienii sunt capabili să scape de Jedi, Stăpâne? Sunt proşti.

El dă încet din cap.

— Da, sunt proşti, este el de acord. Dar chiar şi proştii pot avea noroc.

---

[1] Electro-jabber – dispozitiv de neutralizare portabil. Era asemănător cu un baston cu electroşocuri, doar că este mai vechi şi mai simplu. Îi provoacă victimei un şoc violent şi foarte dureros.

Notarea a doua

Relaţia mea cu Maestrul este complexă. El mă conduce. Îmi dă ordine şi mă îndrumă. Cu toate astea, suntem amândoi Lorzi Sith şi, deşi sunt ucenicul lui, împărtăşesc o parte din puterea sa. Pe măsură ce am crescut, a crescut şi încrederea lui în mine. Stau lângă el, dar puţin în spate, în umbra lui.

Sunt mulţumit acolo. Mai am multe de învăţat. Nu în luptă, ci în strategiile de nivel mare. El vede slăbiciunea şi o exploatează. Simte furia şi o aţâţă. Viziunea sa cuprinde întreaga galaxie, cu multitudinea de planete şi guverne. Complexitatea nu-l intimidează. El îi poate face faţă şi ştie că într-o bună zi, va controla totul.

Când mă întorc în sala de antrenament, activez un panou pentru a privi peste Coruscant. Oraşul se întinde deasupra, dedesubtul şi în jurul meu. Se extinde cât pot vedea cu ochii, curbându-se până la orizont. Acesta este un moment preferat al zilei pentru mine, ultima licărire a soarelui care apune. Străluceşte stacojiu, ca stropi de sânge, de pe milioanele de ferestre şi nave metalice. Luminile clădirilor iluminează cerul ca o duzină de luni. Chiar şi noaptea, Coruscantul nu este niciodată întunecat. Planeta nu are păduri sau munţi şi chiar şi cursurile de apă au fost pavate şi s-a construit deasupra lor. Este o lume formată dintr-un singur oraş.

Miliarde de fiinţe trăiesc pe Coruscant în miliarde de locuinţe. Totuşi, aici este posibil să ai mai multă intimitate decât pe o planetă slab populată. Printre miliarde de fiinţe, există tot atâtea modalităţi de a trăi în secret. Maestrul meu, Lord Sidious, a creat vizuina noastră, o lume într-o lume. În jurul nostru pulsează oraşul, dar aici suntem invizibili.

Printre acele lumini se află Templul Jedi. Jedi meditează acolo în timp ce noi acţionăm. Visează la o galaxie a dreptăţii şi a păcii. Mă face să zâmbesc gândul la ce urmează să înfrunte.

Nu pot să-mi calmez mintea dornică, curioasă. Ştiu că Neimoidienii nu vor reuşi să-i omoare pe Jedi. Voi fi chemat la treabă. Toată viaţa am aşteptat asta.

Dar dorinţa pentru eşecul Neimoidienilor înseamnă că doresc să eşueze un ordin de la Maestrul meu. Nu-mi place contradicţia asta. Aproape că sunt neloial. Dar nu pot să n-o

doresc. Jedii sunt *ai mei*. Ai mei să-i zeflemesc, ai mei să-i distrug. Vreau ca Maestrul meu să vadă că sunt un ucenic demn. Crezusem că am mai fost testat. Dar acesta este primul meu test adevărat. Testul suprem.

Îmi forţez ochii, dar Templul Jedi nu este vizibil din acest punct de vizualizare. Mi-l imaginez în schimb. Văd o ruină fumegândă, o carcasă distrusă. Corpurile Maeştrilor şi ai Cavalerilor Jedi căzuţi sunt împrăştiaţi în jurul ei. Stau pe ruine, în faţa Maestrului meu.

Iată ce am făcut pentru tine, Stăpâne.

Sunt mulţumit, Lord Maul.

Activez panoul şi alunecă închizându-se. Luminile intermitente ale oraşului se îngustează la o fantă, apoi dispar. Trebuie să-mi concentrez mintea. Jedi sunt acolo. Îi voi întâlni cândva, destul de curând. Nu pot apropia momentul, dorindu-l.

Simt o oarecare oboseală şi foame. Asta înseamnă că ar trebui să-mi încep cel mai dificil antrenament al zilei. Îmi forţez corpul ori de câte ori pot. Acest lucru l-am învăţat de la Maestrul meu. *Evenimentele nu aşteaptă până când eşti bine odihnit*. Trebuie să poţi lupta la capacitate maximă chiar şi atunci când îţi lipseşte somnul şi mâncarea. Este timpul să activez droizii asasini.

Droizii asasini sunt o parte necesară a antrenamentului. Sunt programaţi să lupte până la capăt. Au blastere încorporate în piept şi mâini. Precizia lor este perfectă. Un calcul greşit din partea mea ar putea fi letal.

Activez trei droizi şi îmi pornesc sabia de lumină cu două lame. Sunt depăşit numeric, dar droizii asasini nu se pot mişca la fel de repede ca mine. Nu pot sări şi flexibilitatea lor nu este la fel de bună. Compensează asta prin armamentul lor.

Mă urmăresc cu uşurinţă prin camera goală, luminile senzorilor lor clipind. Întalnesc prima salvă şi o deviez cu sabia pe care o învart într-o ceaţă de mişcare în timp ce urmăresc următorul foc de blaster şi îl întâlnesc. Simt puterea părţii întunecate. Agresivitatea mea o alimentează. Întunericul pulsează cu furie, oţelindu-mi muşchii, făcându-mă nemilos şi eficient. Asta iubesc: senzaţia părţii întunecate a Forţei pulsând, crescând, până când aerul trosneşte de la sarcină. Este sarcina de sânge, durere şi furie. O controlez. O manipulez. Mă face doar mai puternic.

Droizii asasin sunt programaţi să utilizeze strategii de luptă complicate. Încearcă o manevră flancare, dar sar peste ei, partea întunecată alimentând fiecare muşchi, şi îi atac din spate. Distrug primul droid în timp ce al doilea şi al treilea se întorc şi trag. Sunt deja la un milimetru distanţă, scăpând de salva lor şi răsucindu-mă pentru a-i da o lovitură de spintecare celui de-al doilea droid. Cade, cu luminile senzorului clipind, încă. Îmi îngrop celălalt capăt al sabiei de lumină în panoul său de control. Scoate un ţipăt de protest care sună aproape uman. Fumul creşte şi îl inspir. Este mirosul Templului Jedi care arde. Plăcerea distrugerii creşte, îmi face inima să bubuie. Al treilea droid se roteşte. În loc să vină direct spre mine, rulează spre dreapta. Simt un început de surpriză. Este o manevră nouă. Droizii sunt reprogramaţi continuu. Manevra şi surpriza mă fac plăcere. Fac un salt înapoi în timp ce focul de blaster îmi trece peste cap. Asta-i o provocare. Acesta este piatra de temelie a antrenamentului Sith. Lordul Sidious mă ţine mereu atent.

Misiunea asta mă va provoca. Mi-a spus asta. Nu trebuie să presupun că Jedii vor fi uşor de învins. Trebuie să-mi amintesc puterea pe care mi-o va oferi partea întunecată. Trebuie să fiu încrezător şi trebuie să fiu pregătit. De mai multe ori în trecut, Lordul Sidious mi-a dat sarcini de îndeplinit fără să-mi spună motivul. Dar acum Maestrul mă include în discuţiile sale cu Neimoidienii. Asta trebuie să însemne că a ajuns să aibă încredere completă în mine. A ajuns să vadă cât sunt de valoros.

Focul de blaster este aproape, mai aproape decât îmi convine. Simt căldura pe mâneca tunicii. Mirosul materialului ars. Droidul asasin se întoarse brusc în lateral şi ţinti spre pieptul meu. Am fost distras.

Mânia creşte în mine, ceea ce e bine. Întunericul creşte şi urlă. Mă răsucesc în aer, cu sabia învârtindu-se. Echilibrul ei este perfect în mâna mea. Aplic o lovitură puternică în flancul stâng al droidului. Simt că puterea mişcării reverberează până în umărul meu. Mă mulţumeşte. Cealaltă lovitură din dreapta urmează o fracţiune de secundă mai târziu, atât de rapidă încât un observator nu ar putea fi în stare să spună care lovitură a venit prima. Va vedea doar droidul fără braţe, clătinându-se, cu mecanismul său de intern de echilibrare, distrus. Este o treabă uşoară să-i tai capul. Droidul se prăbuşeşte pe podea, acum fiind doar o grămadă inutilă de metal fumegând. Îl împing din

drum cu un zâmbet, cu sabia de lumină ţinută lejer între degete. Într-o zi voi vedea un Jedi la picioarele mele, arătând chiar la fel.

Deodată, sabia de lumină mi-a dispărut. Zboară din mâna mea prin cameră. Aterizează în mâna Maestrului meu. Nu-l văd niciodată intrând. Nu dacă nu vrea el să îl văd. Zâmbetul triumfului se estompează de pe faţa mea.

— Crezi că îţi poţi coborî vreodată garda? întreabă Lordul Sidious, venind spre mine

— Nu, Stăpâne.

Ce greşeală stângace, prostească. Ar trebui să fiu pregătit în permanenţă.

Cum am putut uita asta, chiar şi pentru o clipă?

Sabia laser se învârte în aer, răsucindu-se, ţinută de mâna Maestrului meu. Nu o pot urmări, atât de repede se mişcă. Dar ştiu că se îndreaptă spre mine. Lordul Sidious se mişcă mai repede decât poate urmări ochiul meu. Miros căldură şi fum. Lama trasează conturul corpului, al feţei, al mâinilor mele. Zgomotul este puternic în urechea mea. O singură mişcare, o tresărire involuntară a unui muşchi şi sunt mort.

Dar nu tresar. În cele din urmă, Lordul Sidious îmi dezactivează arma. O aruncă spre mine. Transpiraţia din palmă aproape că mă face să o scap.

— Nu mă lăsa să te văd din nou cu garda coborâtă, spune Maestrul. Ochii îi ard. Eşti valoros, da. Dar nu eşti indispensabil, Lord Maul. Mă pot descurca şi fără tine.

Cu o fluturare a robei, a plecat.

Îmi simt muşchii picioarelor tremurând pe măsură ce mă las pe podea cocoşat. Respir încet, înăuntru şi în afară, până când sunt din nou calm. Are dreptate. Nu voi mai lăsa să se întâmple din nou.

Este vina Jedilor că mi-am dezamăgit Maestrul. Mi-am imaginat un Jedi la picioarele mele şi am permis să-mi fie distrasă atenţia. Acum îmi concentrez mintea pe Jedi, adunându-mi ura şi furia într-o lamă îndreptată spre ei. Ura este un sentiment dur, rece, dar totuşi arde. Ei sunt duşmanul meu şi îi voi învinge pentru că sunt mai bun, mai puternic şi mai deştept. Am arme pe care ei nu le au. Am furia. Şi cea mai importantă armă a mea: nu am milă.

Îmi amintesc una dintre primele lecţii pe care mi le-a dat Maestrul despre Jedi:

Nu-i subestima pe Jedi. *Chiar dacă au un defect fatal, sunt formidabili*.

Care este defectul lor fatal, Stăpâne?

Compasiunea.

Notarea a treia

Nu am trăit întotdeauna aici. Maestrul mi-a spus că m-am născut pe Iridonia. Lumea aia nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am nicio curiozitate pentru planeta mea natală. Aş putea călători acolo pentru a vedea de unde am venit, dar care ar fi rostul? Sunt interesat de ceea ce sunt şi de ceea ce voi deveni. Viaţa mea dinainte de a fi Sith nu are nicio importanţă. Care era numele meu înainte? Nu ştiu. Nu contează. Fostul meu nume reprezintă o moarte, nu o viaţă. Am murit şi am renăscut ca Sith. Am fost găsit de Maestrul meu şi luat încă din copilărie. Părinţii mei ar fi putut să mă caute. Dar nimeni din galaxie nu poate urmări un Sith care nu vrea să fie găsit. Erau neputincioşi.

O altă lecţie de la Maestrul meu:

Sentimentele celor neputincioşi nu contează.

Sentimentele celor puternici pot fi exploatate.

Maestrul m-a salvat. Fără el, aş fi fost o fiinţă superioară prinsă într-o viaţă obişnuită. El mi-a recunoscut chiar şi atunci puterea interioară latentă, furia care mă ridica deasupra tuturor celorlalţi, chiar şi în copilărie. El mi-a arătat cum partea întunecată face ca această putere să înflorească şi să crească. Folosirea furiei şi a agresivităţii ne alimentează. Într-o bună zi voi demonstra acest fapt înaintea feţelor uimite ale Jedilor.

Tradiţia noastră este bogată şi profundă. Ordinul Sith este aproape la fel de vechi ca cel Jedi. Fondatorul nostru a fost un Cavaler Jedi care a văzut adevărul – a ştiut că ignorarea părţii întunecate a Forţei era o prostie. Îmbrăţişarea ei era cheia puterii. Consiliul nu a acceptat viziunea sa. L-au alungat cu cruzime. Dar el nu s-a furişat ca un hoţ. A creat Ordinul Sith şi i-a ademenit şi pe alţii să i se alăture. A planificat să construiască un Ordin care să sfideze Templul însuşi. Nu a durat mult până când ceilalţi i-au văzut înţelepciunea şi au părăsit Templul pentru a i se alătura. A fost un început glorios. Singura greşeală făcută de Ordinul Sith în primii ani a fost aceea că le-a permis membrilor săi să devină prea puternici, prea vicleni. Când îţi bazezi un Ordin pe ideea dominaţiei supreme, creezi probleme. Lorzii Sith au complotat unul împotriva celuilalt. În cele din urmă, s-au distrus reciproc.

Dar ultimul Sith a fost cel mai inteligent dintre toţi. El a conceput strategia strălucită care ne-a ţinut secreţi timp de o mie de ani şi ne-a permis să creştem în umbra părţii întunecate. Geniul strategiei a fost simplitatea ei. *Doar doi*. Doar doi Sith au voie să existe simultan – Maestrul şi ucenicul. Datorită forţei noastre putem face acest lucru. Nu avem nevoie de un Templu plin de puştani pentru a-i alăpta şi antrena. Nu avem nevoie de un Consiliu plin de gâlcevitori care scâncesc. Nu avem nevoie de un corp de Cavaleri care să-şi bage nasul în afaceri care nu îi interesează, decât pentru a-şi umfla propriul ego. Doi suntem de ajuns.

Cele mai vechi amintiri ale mele sunt cu Maestrul meu. Am învăţat disciplina imediat ce am învăţat să merg. Dacă Maestrul meu m-a lipsit de hrană sau adăpost pentru a mă învăţa, a fost întotdeauna o lecţie de mare valoare. Dacă am fost închis, dacă am fost ignorat, dacă am suferit, nu conta. Un copil plânge atunci când burtica lui este goală, când aude un cărucior cu alimente trecând pe lângă uşă, miroase cina şi totuşi cărucoirul cu alimente se rostogoleşte mai departe. El nu înţelege că această durere îl va face mai puternic.

O pedeapsă este o lecţie, tinere Maul. Învaţ-o bine.

Curând am învăţat să nu mai plâng.

Iată un exemplu al binelui pe care mi l-au făcut pedepsele. Eram un băieţel, nu mai înalt decât şoldul Maestrului meu. Deseori eram dus pe o câte planetă pustie pentru exerciţii în aer liber. Acolo învăţam cum să folosesc partea întunecată a Forţei. Odată în timpul antrenamentului pe un câmp pustiu, m-a surprins un dinko. Este o creatură urâtă, de dimensiunea palmei, cu colţi ascuţiţi şi cu un temperament agresiv. Se ştie că ghearele sale gemene, de prindere, se apucă de degetul sau nasul unei victime şi nu îi mai dau drumul. Dinko secretă un venin împuţit atunci când este speriat. Când l-am întâlnit, am tresărit şi veninul lui mi s-a împrăştiat pe faţă, înţepându-mi ochii. Am urlat, apoi l-am călcat cu cizma. M-am uitat la Maestrul meu, încântat de curajul meu.

— Ai tresărit, spuse el. Ţi-a fost frică de dinko?

— Da, Stăpâne, i-am răspuns. Dar mi-am controlat frica.

Am spus asta cu certitudinea copilului care eram. Maestrul meu a dat din cap, dar am ştiut că este nemulţumit. Ştiam că va urma o pedeapsă. Totuşi, în seara aceea am mâncat cina

obişnuită. Nu am fost închis în costumul privării senzoriale. Nu am fost obligat să dorm pe podeaua tare. Căldura nu mi-a fost oprită.

A fost la fel a doua zi şi apoi următoarea. Nimic nu mi-a tulburat rutina. În cele din urmă am uitat de incident. Eram tânăr.

Apoi, într-o noapte, după o zi deosebit de obositoare, m-am dus în camera meu. Uşa mea a şuierat, închizându-se. M-am dezbrăcat în întuneric şi am întors cuvertura de pe saltea. Un dinko a sărit direct spre mine. Surprins, l-am lovit, dar l-am ratat atunci când am încercat să-l calc. Am ezitat, temându-mă că ghearele sale nu se vor desprinde de piciorul meu gol. Apoi, un alt dinko a sărit dintr-un colţ. Apoi altul. Şi altul. Camera era plină. Speriat, am fugit la uşă. Nu s-a deschis. Luminile nu funcţionau. Prin întuneric, un dinko mi-a sărit pe umăr şi şi-a înfipt ghearele în ureche. Altul s-a prins de un deget. Am ţipat şi am urlat, încercând să-i scutur de pe mine. Veninul m-a orbit. M-am izbit de ziduri, încercând să-i zdrobesc. Duhoarea veninului lor mi-a întors stomacul pe dos. Mi-a luat mult timp să-i omor pe toţi. Dimineaţa, uşa s-a deschis şi Maestrul era în prag. Mi-a văzut pielea inflamată, ochii umflaţi, mâinile şi picioarele însângerate. Duhoarea camerei s-a rostogolit spre el.

— Data viitoare nu mai tresări, mi-a spus el.

Pedeapsa este o lecţie. Lordul Sidious m-a învăţat bine. Nu ar putea exista un profesor mai bun. Uită-te la rezultate – corpul meu este tare, iar mintea este şi mai tare. *Aminteşte-ţi întotdeauna, ucenicule: furia este vie*. *Hrăneşte-o şi va creşte*.

Am învăţat să văd prin ochii Maestrului meu. Mi-a arătat galaxia şi mi-a explicat-o în termeni de putere – cine o avea, cine nu. Mi-a arătat că sunt disponibile resurse vaste. Preocupările majorităţii fiinţelor sunt meschine. Hrana şi adăpostul nu înseamnă nimic. Iubirea sau devotamentul faţă de semeni, o planetă sau o cauză nu este doar o distragere a atenţiei, ci şi un pericol, deoarece pot fi folosite împotriva ta. L-am văzut pe Maestrul meu folosind această slăbiciune din ceilalţi pentru scopurile sale. Ştiaţi că sunt fiinţe dispuse să moară pentru cineva iubit? Cât de aiurea.

Desigur, şi eu sunt dispus să mor pentru Maestrul meu. Dar el nu este doar o fiinţă. Este o tradiţie, o moştenire, un ideal. Într-o zi voi fi Maestru şi voi avea propriul meu ucenic,

care va fi dispus să moară pentru mine. Sunt gata pentru orice onoare ar alege soarta să-mi rezerve. Dacă Maestrul meu nu supravieţuieşte acestei misiuni, voi prelua eu rolul de Maestru şi îmi voi găsi propriul ucenic. Sunt pregătit.

Bineînţeles că va supravieţui. Dar dacă nu o face, nu voi fugi de sarcina de a atinge aceeaşi măreţie. M-am antrenat toată viaţa pentru asta.

Următorul contact cu Neimoidienii nu întârzie să apară. Când mă cheamă Maestrul, are o privire iritată pe faţă. Îşi îmbracă roba cu glugă.

Nimeni în afară de mine nu-i poate cunoaşte identitatea.

Nu uita, Maul: ceea ce se face în secret are o mare putere.

— Rămâi în fundal, mă îndrumă Lordul Sidious. Poate am nevoie de tine. Cine ştie ce au mai reuşit de data asta să facă tembelii ăia.

Le cheamă nava. Rămân în afara ariei de recepţie a dispozitivului holografic. Inima îmi bate mai repede. Au reuşit Neimoidienii să-i omoare pe ambasadorii Jedi?

Nute începe cu veştile bune.

Cei care te servesc încep mereu cu veşti bune. *Nu te lăsa orbit de auto-felicitările lor*. *Cu cât bat câmpii mai mult, cu atât încearcă mai mult să-şi acopere greşelile*.

Nute îi vorbeşte Maestrului meu despre succesele *Federaţiei Comerţului*.

Controlează oraşele din nordul şi vestul planetei Naboo. Au capturat mii de oameni. Caută aşezările care ar putea conţine celule de rezistenţă, dar sunt izolate şi mici. Nute se dă mare cu succesul său, dar ochii îi sclipesc nervoşi. Când stăpâneşti prin frică, ajungi să-i recunoşti semnele.

Lord Sidious îl îndeamnă să-i distrugă în linişte pe toţi oficialii de rang înalt. Apoi îl întreabă dacă Regina Amidala a semnat tratatul. Există o fracţiune de ezitare înainte ca Nute să răspundă. Recunosc tipul de subaltern care nu vrea să dea veşti proaste. Maestrul meu aşteaptă, fără să spună nimic.

Regina Amidala a dispărut. Nava ei a trecut de blocadă.

Asta este o veste mai proastă decât ne aşteptam. Cum au putut Neimoidienii să strice o treabă atât de uşoară?

— Vreau ca tratatul să fie semnat! tună Maestrul meu.

Este imposibil, protestează Nute, cu ochii sticlindu-i de frică. Nava este mult în afara razei lor de acţiune...

Maestrul meu se controlează. E timpul să abordăm situaţia, să găsim o soluţie.

— Nu pentru un Sith, răspunde Maestrul meu.

Da, nu pentru un Sith. Îmi face semn, iar eu fac un pas înainte. Lordul Sidious le spune Neimoidienilor numele meu şi că eu voi găsi nava pierdută. Văd aspectul de surpriză şi consternare de pe feţele urâte ale lui Nute şi ale ofiţerului său Rune Haako. Încearcă să o ascundă, dar nimic nu poate fi ascuns de un Sith.

Fiinţele mai mici îţi pot consolida puterea şi, uneori, te pot amuza. Nute şi Rune se uită la tatuajele mele războinice şi la coarnele mele şi încearcă să nu dea înapoi din faţa holoproiectorului. Le arunc cea mai înverşunată privire. O apariţie sălbatică poate provoca destulă frică în inimile celor slabi. Nu trebuie să spui niciun cuvânt.

Nute se uită de la Darth Sidious la mine.

Da, proştilor. *Suntem doi*.

Maestrul meu întrerupe transmisia.

— Incompetenţii ăia s-au comportat mai prost decât cele mai slabe aşteptări ale mele, îmi spune el. Regina Amidala trebuie să semneze tratatul. Faţa îi este încordată de furie. Jedii sunt în spatele acţiunilor ei, desigur. Devin o pacoste şi trebuie eliminaţi. Găseşte-i.

Am aşteptat mult timp momentul acesta.

— Îi voi găsi, Stăpâne, îi spun. Nu voi da greş.

Notarea a patra

Găsirea Jedilor şi a Reginei Amidala într-o galaxie vastă nu mă îngrijorează.

Sithul era multe metode de urmărire, dintre care unele nu le pot dezvălui, nici măcar în jurnalul meu. Urme de conexiune, instinctul, logica, mita, inteligenţa noastră superioară – resursele noastre sunt multe. Raza noastră de acţiune este la fel de mare precum galaxia însăşi. Maestrul mi-a arătat de nenumărate ori că nu există nimic prea mic pentru a scăpa atenţiei sale, niciun sistem suficient de îndepărtat pentru a nu-i fi la îndemână, nicio navă care să nu poată fi găsită dacă ai răbdare şi viclenie atunci când cauţi. Nu durează mult până restrângem căutarea la o mică planetă din teritoriile Inelului Exterior: Tatooine. Nu va dura mult timp pentru a găsi coordonatele exacte ale locului de aterizare. Sunt în mâna noastră.

Lordul Sidious mă cheamă şi vin lângă el. Privim împreună luminile Coruscantului. Ştiu că Maestrul meu simte acelaşi entuziasm ca şi mine. A planificat cu atenţie, pas cu pas. Prudenţă, viclenie, subterfugiu, motive ascunse, acţiuni secrete. L-am privit pe Maestrul meu folosindu-le pe toate, pentru a ajunge în acest punct. Acum, în sfârşit, nu vom mai avea nevoie să ne ascundem puterea.

— Au acceptat o comunicare de la Sio Bibble, îmi spune Lordul Sidious. Nu au răspuns. Dar putem fi destul de siguri că sunt încă pe Tatooine.

— Tatooine este puţin populată. Dacă urma a fost corectă, îi voi găsi repede, Stăpâne.

Lordul Sidious îmi spune că am fost bine antrenat şi că Jedii nu sunt pe măsura mea. Deşi ştiu deja acest lucru, mă mulţumeşte să-l aud. Maestrul meu nu mă laudă prea des.

— În cele din urmă ne vom dezvălui Jedilor, spun. În cele din urmă ne vom răzbuna.

— Este prea târziu pentru ca să ne mai oprească, este de acord Maestrul meu, cu voce calmă. Pot să simt puterea care trosneşte sub calmul lui, cruzimea, scopul care mi-l focusează pe al meu. Totul merge aşa cum a fost planificat, continuă el, cu ochii pe vastul oraş. Republica va fi în curând sub controlul meu.

Şi al meu, Stăpâne. Căci voi sta lângă tine.

Îmi las Maestrul şi mă grăbesc spre platforma de aterizare ascunsă. Nava mea de transport este întotdeauna gata. *Infiltratorul* meu Sith nu este o navă mare, dar are un hipermotor puternic. Timpul este crucial acum. Suntem destul de siguri că nava Reginei a suferit unele daune în timp ce scăpa de blocadă. Nu poate exista niciun alt motiv pentru a ateriza pe o planetă atât de pustie de pe Inelul Exterior. Am sugerat că Regina Amidala ar putea să se ascundă în timp ce îşi propunea să-şi recupereze planeta, dar Lordul Sidious a clătinat din cap.

— Nu este atât de curajoasă, mi-a spus el. Încă mai are încredere în puterea Senatului. Nu, nu ăsta este motivul pentru care au aterizat pe Tatooine. Motivul nu este preocuparea ta. Tu trebuie doar să-i găseşti.

Când ies din hiperspaţiu, primesc un semnal de primejdie de la o navă din apropiere. Îl ignor. Întotdeauna ignor semnalele de primejdie.

Ce înseamnă problemele meschine ale altora pe lângă misiunea mea?

În curând, pot vedea nava pe fereastră. Este un crucişător spaţial mic, blocat pe o linie de transport. Semnalul de primejdie devine mai frenetic pe măsură ce trec pe lângă ei. Cineva imploră ajutor. Lasă-i pe Jedi să vină în ajutorul acestor nave jalnice. Sithul are sarcini mult mai importante. Deodată, apare din hiperspaţiu un cargobot voluminos. La început presupun că vine în ajutorul navei blocate. Dar spre surprinderea mea, nava blocată se întoarce brusc şi se îndreaptă direct spre mine, cargobotul manevrând în poziţie de cealaltă parte. Mă prind într-o mişcare de cleşte. Panourile alunecă într-o parte şi văd că acel cargobot cu aspect nevinovat este echipat cu torpile protonice. Atunci înţeleg. Piraţii. Piraţi Togorieni, cel mai probabil. Cei mai înverşunaţi şi cei mai nemiloşi din galaxie.

Lovesc consola cu pumnul. *Prostule! Ar fi trebuit să fii atent*. Cum am putut să mă las descoperit în halul ăsta? M-au înconjurat. Acum, că m-au văzut, trebuie să-i omor. Misiunea mea este prea importantă pentru a avea martori. Încerc o serie de manevre pentru a mă strecura printre sau pe lângă ei. Cargobotul se întoarce repede pentru a-mi tăia calea. Crucişătorul îmi atacă flancul. Togorienii sunt piloţi experţi. O

urmărire sau o activare târzie a camuflajului ar atrage şi mai mult atenţia.

Este un motiv mai mult decât suficient pentru a da greş. Toate aceste calcule îmi trec prin minte în câteva secunde, în timp ce prima navă trage asupra mea. Am pornit scuturile deflectoare, dar lovitura scutură nava într-un mod alarmant. Au arme puternice. Sunt sigur că salva a fost menită ca un avertisment.

Există o singură cale de acţiune. Am întrerupt curentul. Nava atârnă în spaţiu, blocată. Închid scuturile deflectoare. Este un mic risc, dar rareori mă înşel. Următoarea lovitură a torpilelor protonice ne-ar putea transforma, pe mine şi nava, în praf spaţial. Aştept, retras înapoi pe punte, astfel încât să nu mă poată vedea, chiar şi cu electrotelescopuri. Proştii sunt cel mai probabil nedumeriţi şi precauţi.

Nava momeală mai mică se îndreaptă spre mine. Fără îndoială, vor să-mi abordeze nava şi să-i omoare pe toţi de la bord. Nu au mai tras din nou pentru că vor şi nava. *Infiltratorul* Sith este impresionant. Nu au mai văzut aşa ceva până acum.

Începe să mă cuprindă iritarea pentru întreruperea asta. Îi voi învinge, dar va dura ceva timp. Alerg spre spatele navei. Activez clemele de eliberare a capsulei de evacuare şi mă strecor înăuntru. Capsula este mai mică decât în mod normal. Abia are suficient loc pentru mine. Aştept până văd nava pirat apropiindu-se. Apoi mă desprind şi plutesc în spaţiu. Ţin motorul la putere mică şi rămân lângă corpul navei mele. Când sunt sigur că piraţii au abordat-o cu toţii, o iau din loc, ţinându-mi nava, cu grijă, între mine şi cargobot. Cargobotul s-a apropiat, aşteptând lacom rezultatul. Ei cred că cei de la bord sunt pregătiţi să se predea. Aş putea să le scap cu uşurinţă şi să pilotez capsula de salvare către Tatooine. Dar nu voi renunţa la nava mea.

Mă îndrept spre nava mai mică a piraţilor, direct în inima duşmanului meu. O navă plină de piraţi spaţiali nu înseamnă nimic pentru mine. Voi face să le rămână lăcomia în gât.

Vor regreta că au atacat un Sith.

Notarea a cincea

Îmi strecor capsula în jurul carcasei cargobotului. Navele astea nu sunt construite pentru viteză. Practic sunt nişte cutii cu hipermotor. Nava asta este mai urâtă decât majoritatea. Este acoperită cu murdărie şi praf spaţial. Coca este ponosită şi marcată cu lovituri de tun. Cala de andocare este deschisă, fără îndoială, pregătindu-se să primească nava capturată. Zbor prin deschidere şi aterizez.

Cala de andocare arată mai rău decât exteriorul navei. Pe lângă pereţi sunt stivuite recipiente metalice care îşi varsă conţinutul pe podeaua murdară. Piesele de schimb sunt, pur şi simplu, aruncate în grămezi pline de unsoare. Rămăşiţele meselor sunt împrăştiate peste tot, ca şi cum piraţii îşi aruncau oasele şi resturile acolo unde terminau de mâncat. Luminile sunt doar la jumătate de putere, lăsând colţurile într-o umbră profundă.

Maestrul mi-a spus odată că cei lacomi sunt primii care economisesc. Nu s-a dovedit niciodată să fi greşit.

Sunt doar doi piraţi în cala de andocare. Togorienii sunt fiinţe înalte cu o mare putere, acoperite cu blană, pe care piraţii o poartă lungă şi încâlcită. Ghearele lor sunt feroce şi ascuţite. Piraţii îşi folosesc ghearele pentru a deschise lăzile ca să vadă ce este înăuntru. Când aud capsula mea, îşi ridică privirile, apoi le coboară din nou. Ei presupun că un amic de-al lor pirat a aterizat cu capsula. Ce prostie. Va fi prea uşor. Înregistrez toate astea, dar nu văd fiinţele aşa cum fac alţii. În circumstanţe normale, abia observ alte creaturi vii, cu excepţia cazului în care sunt ameninţări sau obstacole. Când intru în luptă, nu mai sunt deloc fiinţe vii. Devin ţinte.

Deschid trapa şi sar din capsulă pentru a-i ataca, cu sabia de lumină activată. Ţintele îngheaţă pentru o clipă, dar apoi se mişcă rapid. Urlând şi scuipând, apucă arme dintr-o grămadă din apropierea lor. Tonţii cretini nu folosesc nicio strategie; pur şi simplu, se reped asupra mea ca nişte barbari, unul cu o lamă vibratorie, celălalt cu un vibrotopor. Cel cu toporul este neîndemânatic. Celălalt îşi protejează partea stângă. Văd toate astea în timp ce sar. La apogeul săriturii, sabia mea de lumină este ridicată sus în aer. Mă răsucesc uşor pentru a ataca primul

pirat dinspre partea lui dreaptă. Când sabia coboară pe umărul său, are toată forţa corpului meu în spatele loviturii. Cade cu un mormăit surprins, cu braţul şi lama vibratorie zgâlţâindu-se pe podea. Îi mai dau o lovitură, străpungându-i pieptul şi rămâne nemişcat. Mă dau într-o parte în timp ce al doilea pirat îşi mânuieşte vibro-toporul. Sunt fluid ca apa şi alunec ca o briză pe lângă lovitura lui de deschidere. El mormăie frustrat de incapacitatea sa de a mă atinge. Acest pirat este mai mare decât primul şi este mai înalt decât mine. Blana lui are un miros rânced, aspru.

Apoi mă surprinde. În loc să vină peste mine, se întoarce şi o ia la fugă. Îmi dau seama imediat că se îndreaptă spre comunicatorul de lângă uşă. Nu pot să-l las să facă asta. Nu pot să-l las să avertizeze întreaga navă cu privire la prezenţa mea.

Mişcă-te în secret atunci când poţi. *Lovitura din întuneric este lovitura mortală*.

Atrag puterea părţii întunecate. O concentrez către pirat. Îl trimit zburând pe lângă comunicator. Se loveşte de perete cu o bubuitură surdă. Se întoarce, clătinându-se, şi urlă spre mine de furie. Apoi mă atacă. Bineînţeles că aşteaptam asta. Aştept ca impulsul loviturii să-l dezechilibreze, atunci când îşi începe lovitura o clipă prea repede. Îmi este uşor să-i evit lovitura. Când se clatină, mă învârt, cu sabia de lumină răsucindu-se în mâna mea şi îi tai mâna de la încheietură. Ochii i se măresc de surpriză, în timp ce se uită în jos, la locul gol unde era cândva mâna lui. Apoi simte durerea. Urletul îţi perforează timpanele. Trebuie să mă ocup de el repede. O lamă a sabiei îi taie gâtul. Cealaltă îl loveşte în timp ce se prăbuşeşte în genunchi, apoi cade, mort. Ţintele au fost eliminate şi eu nici măcar nu respir prea greu.

Alerg spre puntea navei, pe coridoarele murdare, pline cu bunuri aruncate. Nu întâlnesc pe nimeni. Navele pirat nu sunt aglomerate. Togorienii sunt recunoscuţi pentru firea lor agresivă. Dacă sunt prea mulţi la bordul unei nave, izbucnesc lupte. Nu au disciplină. Doar lăcomie. Mă opresc chiar în faţa uşii spre punte. M-am mişcat atât de tăcut încât nu mi-a auzit nimeni apropierea. Când sunt pe cale să atac, nu sunt mai mult decât o umbră. Puntea este chiar mai aglomerată decât cala de andocare. Prin lumina slabă văd cutii aruncate, conţinutul lor fiind risipit pe podea. Obiecte pe care piraţii nu le credeau

suficient de valoroase pentru a le lua: console, îmbrăcăminte, echipament de supravieţuire. Atârnând de lanţuri, deasupra capului, ca nişte decoraţiuni îngrozitoare, sunt câteva cuşti uriaşe pline cu creaturi care mă privesc cu ochi sălbatici. Îmi dau seama că au fost împăiate, cu expresiile îngheţate în momentul morţii. Văd surpriză, groază, durere, furie.

Măcar de-ar fi fost câţiva Jedi printre ele.

De data asta sunt patru ţinte. Le simt mirosul, la fel de bine cum îi văd. Togorienii urmăresc cu atenţie consola, unde un pirat cu aspect fioros raportează de pe nava mea. Blana îi este împletită în mod elaborat şi ornamentată cu obiecte sclipitoare. Unul dintre Togorieni pare să fie căpitanul. Poartă un colier de cranii de la diferite fiinţe. Aştept, ascultând.

— Vă spun că nu este nimeni la bord! urlă supărat piratul de pe ecran. Bineînţeles că am căutat compartimente ascunse, nu suntem proşti! Este o navă fără pilot. Cursul a fost stabilit pentru Tatooine. De aceea nu a răspuns la semnalul de primejdie. Ai văzut vreodată o navă ca asta? Eu nu!

Togorianul şef pare să gândească.

— Bine, idiotule, mârâie el în cele din urmă. Aduceţi ambele nave în cala de andocare. Cala este încă deschisă. Dacă găsiţi pasageri, ucideţi-i.

Întrerupe comunicarea. Unul dintre ceilalţi piraţi se întoarce spre el.

— Hela-Tan este prost, murmură el în mârâitul Togorian. S-ar putea ascunde.

— Atunci îi vom găsi, răspunde celălalt.

— Sau ar fi putut scăpa, vorbeşte un al treilea pirat.

— Închide gura aia. Ce mai contează? Avem nava.

Căpitanul Togorian se întoarce, nepăsător. Acesta este momentul. Totul de pe punte se estompează în gri – ecranele, consolele, cuştile, cutiile deschise, mâncarea aruncată. Sunt doar obstacole sau obiecte care trebuie folosite, pe fundalul ţintelor mele. Chiar în timp ce piraţii vorbeau, mintea mea elabora strategii. Mă voi mişca fără ezitare, voi ucide fără milă. Şi o voi face mai repede decât pot să respire Togorienii ăia mătăhăloşi. Am intrat în cameră şi am omorât prima ţintă înainte ca ceilalţi să fie conştienţi de prezenţa mea. Cade fără să strige, victimă a unei lovituri din tavan până în podea, a sabiei mele, care îl despică în două.

Zgomotul corpului său masiv lovind podeaua îi alertează pe ceilalţi. Căpitanul se întoarce şi mă vede. Urlând, îşi dezvăluie colţii.

— Pregăteşte-te să mori, gunoiule, ţipă el, venind spre mine cu un vibro-topor în fiecare mână.

Îmi pare rău, cretinule. *Nu sunt deloc impresionat*. De ce îşi anunţă adversarii intenţiile cu ameninţări şi batjocuri? Chiar cred că mă pot intimida? Eu nu vorbesc niciodată într-o luptă. E o risipă de energie. Prefer să mă concentrez asupra bucuriei de a ucide. Pentru moment îl ignor pe căpitan. Este la câţiva paşi de mine şi pot realiza multe în acei câţiva paşi. Îl voi lăsa la urmă. Îl las să vadă ce-i fac echipajului său. Mă arunc deja într-o săritură prin aer pentru a-l ataca pe al doilea pirat. Partea întunecată mă propulsează peste punte şi lovesc ţinta în trahee, trimiţând-o înapoi. El scoate un sunet gâlgâit, fiind incapabil să ţipe, şi văd teama din ochii lui. Asta mă face să simt un fior de plăcere. Nu a mai întâlnit niciodată un adversar ca mine. Îi dau o lovitură fatală în piept, cu sabia, şi el cade. Îl văd cum moare, şi partea întunecată creşte în mine, pulsând, umplându-mă. Agresivitatea mea se hrăneşte cu lacomie şi mă mişc chiar mai repede şi mai eficient, fără nicio greşeală. Îl atac pe al treilea pirat cu o ferocitate pe care nu o poate combate. Îşi flutură lama vibratorie, dar pur şi simplu ventilează aerul, ineficientă. Îi contracarez mişcările înainte ca el să reuşească chiar să le facă. Apoi îl tai cu sabia de lumină.

Partea întunecată mă avertizează că a venit căpitanul în spatele meu. Încearcă să mă zdrobească cu câte o lovitură a ambelor mâini, sperând să mă taie în două.

Sar, folosind din nou partea întunecată pentru a adăuga viteză şi distanţă. Trec pe deasupra capului său şi mă apuc cu o mână de una dintre cuşti. Folosesc elanul pentru a trece pe lângă căpitan. Îmi dau drumul, fac o întoarcere în aer şi aterizez în spatele lui. Am făcut acest lucru atât de repede încât cele două vibro-topoare ale sale se întâlnesc, abia acum, acolo unde era cândva corpul meu. Se lovesc unul de altul, scoţând un sunet scârţâit, care ridică fumul în spirală. Cuşca de deasupra noastră se leagănă nebuneşte, trimiţând umbre groteşti spre podea.

Căpitanul răcneşte frustrat. Saltul m-a adus în spatele lui şi uşor spre stânga. Este unghiul meu preferat de atac, deşi,

desigur, sunt invincibil din orice poziţie. Se întoarce pentru a mă înfrunta, balansându-şi deja vibro-topoarele. Se întâlnesc cu mânerul sabiei mele de lumină. Fumul devine mai puternic şi simt cum forţa piratului îmi cutremură braţul de la umăr. Îmi place să am un adversar bun.

Dar nu am timp să mă joc cu el. Sar înapoi pe spate şi inversez direcţia, venind spre căpitan din dreapta. Îi tai braţul, făcându-l inutil. Atârnă pe lângă el, iar vibro-toporul cade pe podea cu o bubuitură. Lovitura mea l-a enervat. Ochii îi sunt plini de durere. Observ asta veseli şi atac, sabia mea fiind o ceaţă roşie. Evită o lovitură, dar o primeşte pe următoarea, urlând. Îi aplic lovitura mortală. Sângele îmi vâjâie în urechi, de bucuria sângelui pe care l-am vărsat. Sabia mea de lumină fredonează când îi aplic lovitura ucigaşă, verticală, prin piept.

Într-o secundă, cade pe podea, ochii morţi strălucindu-i de surpriză.

Comunicatorul trosneşte, prinzând viaţă.

— Ne apropiem de cala de andocare.

Mă întorc şi mă grăbesc spre comunicator. Nu activez monitorul, dar vorbesc clar în microfon.

— Veniţi pe punte.

Apoi mă apuc de treabă. Pregătirea Sith este extinsă. Maestrul meu a fost preocupat nu numai de perfecţiunea mea fizică şi intelectuală, ci şi de abilităţile mele mecanice. De multe ori, cunoştinţele mele cu privire la motoarele unei nave, la diferite dispozitive de comunicare şi arme au fost utile. Acesta este un astfel de moment. Îmi trebuie doar câteva secunde pentru a interfaţa unităţile de propulsie cu torpilele protonice. Cu alte cuvinte, de îndată ce vor porni motorul, nava va exploda.

Togorienii părăsesc întotdeauna scena, imediat, pentru a evita capturarea. Nu cred că moartea colegilor lor piraţi îi va încetini. Piraţii care se vin acum vor crede cel mai probabil că ceilalţi s-au ucis reciproc. Nu-i ceva neobişnuit în rândul piraţilor.

Alerg spre cala de andocare, sperând să evit contactul cu piraţii care se îndreaptă spre punte. Nu că nu aş putea lupta cu ei, dar timpul este esenţial acum. Trebuie să mă urc la bordul navei şi să plec înaintea exploziei. Desigur, aş putea să mă îmbarc pe nava mea şi să plec spre Tatooine fără să distrug

nava Togoriană, dar nu-mi place să-i las vii pe cei care mă atacă, oricât de grăbit aş fi. Iar ordinele de la Maestrul meu sunt stricte: nu atrage atenţia. Nimeni nu trebuie să ştie de existenţa Sithului. Ajung în cala de andocare fără să fiu văzut. Trebuie să mă ascund într-un coridor lateral ca să nu dea piraţii peste mine, îndreptându-se spre punte, certându-se deja cu privire la împărţirea prăzii. Mă grăbesc în cala aglomerată. Văd imediat forma elegantă a *Infiltratorului*, lângă cargobot. Va trebui să-mi las capsula de evacuare în urmă. Este regretabil, dar nu-mi pot permite timpul să o încarc în navă. Rampa este deja coborâtă, iar eu mă grăbesc înăuntru. Aproape că mă ciocnesc de un pirat rămas în urmă – Togorianul cu obiectele sclipitoare împletite în blană.

Îi subestimasem lăcomia. Bineînţeles că a rămas în urmă pentru a lua tot ce poate. Mâinile îi sunt pline de creditele pe care le păstrez pentru situaţii de urgenţă. Văd o tolbă bombată la picioarele lui, fără îndoială, plină cu cristalele pe care le păstrez pentru lumile care nu acceptă credite. El este la fel de surprins ca şi mine. Văd acum că obiectele înfăşurate în blana lui sunt nişte lame ascuţite. Îmi dau seama că îi puteau servi ca arme eficiente într-o luptă de aproape. Tot ce ar trebui să facă Togorianul este să cadă peste cineva, pentru a-l tăia în bucăţi. Îmi activez sabia. Cu un rânjet, renunţă la credite şi îşi ia vibro-toporul de la brâu.

— Iată-te, spune el, lingându-şi buzele cu o limbă groasă, purpurie. Crezi că poţi scăpa de mine? Mai gândeşte-te. Îmi voi termina treaba.

Iarăşi batjocurile alea. Nu simt frică. Doar iritare. Restul piraţilor ar trebui să fie deja pe punte. Vor porni motoarele în orice moment. Asta mă pune într-un pericol inutil. Suntem aproape unul de altul. Trebuie să-l omor repede. Este mare, mai mare decât ceilalţi şi mai puternic. Mă învârt într-un arc şi îl lovesc în piept, dar este agil şi evită atacul. Îmi trece la un milimetru de umăr, cu vibro-toporul său, care se loveşte de consolă. Asta nu e bine. Am nevoie de o navă funcţională. Trec pe lângă el şi cobor pe rampă, chiar în afara razei vibro-toporului său, care zăngăne când loveşte rampa. Mă întorc să îl atac, aruncându-mă spre el în timp ce sare la podea. Togorianul ăsta imens se mişcă bine. Îşi scutură blana, trimiţându-mi fascicule de lumină în ochi. Ameţit pentru moment, îmi pierd

concentrarea. Sunt în mijlocul unei măturări verticale dar el se răsuceşte, se rostogoleşte, mormăie şi vine din cealaltă parte a mea. Sar deoparte, dar vibro-toporul lui mă loveşte în picior.

Durerea îmi trimite o ceaţă roşie peste ochi. Rânjeşte în timp ce zdrobeşte un braţ masiv peste piciorul meu rănit. Simt cum lamele pătrund în carnea mea ruptă. Durerea mă chinuie, dar strâng din dinţi, dispreţuitor. *Dacă duşmanul îţi provoacă durere, nu-l lăsa să-l vadă asta*. *Nu există durere acolo unde este putere*.

Furia este un râu, un torent aprins. Sar, mă răsucesc, păstrându-mi greutatea pe piciorul cel bun. Sabia de lumină face acum parte din corpul meu, nemiloasă, dură, crudă. Dansez în jurul lui, tăindu-i braţele, pieptul, umerii. Vreau să-l ucid cu o mie de tăieturi. Cade cu faţa în jos fără să ţipe. Sar peste corpul lui şi urc pe rampă. Rana de la picior ţipă în semn de protest, dar nu şchiopătez. Mă protejez împotriva durerii, disciplinându-mi mintea împotriva ei. Nu mă voi ocupa de ea până nu voi fi în siguranţă, departe de nava asta, aterizând pe Tatooine. Apoi aud aprinderea preliminară a motoarelor cargobotului. Îmi pornesc motoarele şi activez procedurile de plecare. O lumină de avertizare îmi spune că trapa nu se închide. În acel moment, aud un vuiet. Piratul s-a proptit în prag. Îi lipseşte un braţ. Faţa îi este pătată de sânge şi contorsionată de furie. Îi recunosc privirea. Vrea să mă omoare înainte să moară şi el. Nava va exploda în orice moment. Împing motoarele la putere maximă şi ies din cala de andocare. Togorianul e jumătate înăuntru, jumătate afară, strângând cu degetele însângerate uşa trapei. Mârâie la mine cu o determinare înfiorătoare. Îl lovesc în cap. Strânsoarea îi slăbeşte. Îl lovesc cu piciorul în mijloc. Piratul, incredibil, încă stă agăţat. Partea întunecată creşte în mine, hrănită cu sânge şi furie. Mă scufund în ea, folosind-o pentru a mă învârti şi a-l lovi cu putere. În acelaşi moment, cargobotul explodează într-un duş de metale şi resturi.

Togorianul este suflat din trapă, dar este deja mort. Pentru o clipă, corpul său este lipit pe fereastra mea. Îi văd obrazul însângerat. Un ochi. O mână este încă încleştată, fără să prindă nimic. Apoi, o fracţiune de secundă mai târziu, se duce învârtindu-se prin spaţiu. Vibraţiile undei de şoc ale exploziei îmi zguduie nava. Mă întorc pe locul pilotului. Îmi trebuie o clipă până să mă pot aduna. Luptele mele sunt rareori câştigate atât

de greu. Introduc coordonatele pentru Tatooine. Cade noaptea, iar luminile sclipesc pe planetă. În momentul în care suprafaţa se apropie suficient de mult pentru a putea deosebi elementele peisajului, râd, bucurându-mă de momentul meu preferat. Sunt în siguranţă şi duşmanii mei sunt morţi.

Notarea a şasea

Prefer aterizările pe timp de noapte. Chiar dacă Maestrul meu nu ar fi decretat-o, le-aş fi ales. În timp ce mă apropii de Tatooine, văd luminile porturilor spaţiale şi strălucirea ocazională, solitară, a locuinţei prăpădite a unui fermier de umiditate. Luminile îmi spun lucruri pe care lumina zilei nu mi le poate spune – strălucirea soarelui poate ascunde, nisipul poate camufla. Dar majorităţii creaturilor le place să aibă lumini noaptea. Astfel, se dezvăluie.

Cerul este de un albastru cenuşiu când aterizez pe terasa unei stânci izolate lângă primul sector de cercetare, aproape de Mos Espa. În primul rând, activez detectorii pentru a mă asigura că nu se află nimeni prin zonă. Lordul Sidious m-a avertizat în mod clar să nu atrag atenţia asupra acestei misiuni. Droizii sondă vor efectua căutarea. Eu trebuie să rămân în navă.

Vântul este rece în timp ce mă îndrept spre o dună din apropiere şi urc în vârf. Scrutez zona cu electro-binoclul meu. Abia disting, în depărtare, portul spaţial Mos Espa. În apropiere se văd alte aşezări. Activez trei droizi sondă şi îi trimit să cerceteze. Sondele au fost încărcate cu informaţii despre Jedi. Vor trimite înapoi citiri care îmi vor da coordonatele locaţiei Jedilor.

Până mâine, vor fi morţi la picioarele mele.

Mă întorc spre navă. Nisipul îmi absoarbe cizmele şi, din cauza rănii, fiecare pas necesită efort suplimentar. Din rană radiază o durere puternică. Am broboane de sudoare pe frunte. Urăsc slăbiciunea. Este timpul să mă îngrijesc de rană, acum că am lansat sondele.

Înainte de a începe să-mi îngrijesc rana, meditez, concentrându-mă asupra durerii până când devine mai puternică. Alimentează fiecare gând întunecat, fiecare sentiment sălbatic pe care îl simt. Devine o putere pe care o pot folosi.

Nu există durere acolo unde este putere.

Maestrul mi-a spus că Jedii privesc diferit durerea. O îmbrăţişează. Îi mulţumesc pentru că i-au alertat de faptul că au fost răniţi şi trebuie să aibă grijă de ei înşişi. Ei cred că asta îi

ajută să se vindece. Ce proşti sunt. Durerea înseamnă putere. Îmi voi lua durerea şi o voi folosi împotriva lor. Când îi voi întâlni pe Jedi, voi fi şi mai puternic decât înainte. Întârzii să aplic bacta pe rană. Stau nemişcat, accept durerea până când nu mai este durere, ci devine dorinţă. Nevoia mea de răzbunare împotriva Jedilor mă arde. Ei mi-au făcut asta. Urmărirea lor m-a adus aici. Trag întunericul din jurul meu ca pe o mantie cu glugă. Mă înconjur cu furie.

Abia atunci curăţ rana şi aplic bacta. Simt că încep să mă vindec.

Pe măsură ce noaptea se prelungeşte, epuizarea luptei mele cu durerea – care nu mai este durere – mi se instalează în oase. Îmi aplic din nou bacta pe rană, apoi o bandajez şi mă întind în cuşeta pentru dormit. În ciuda tuturor eforturilor mele, mintea în zboară aiurea. Îmi amintesc de vremea când am simţit o durere atât de înfricoşătoare încât am crezut că voi muri din cauza ei. O durere atât de intensă încât nici nu mi-am mai putut aminti numele. A fost ziua în care am devenit Sith.

S-a întâmplat cu ani în urmă. Eram suficient de în vârstă încât să simt că sunt deja complet matur, dar suficient de tânăr pentru a nu şti ce înseamnă asta. Nu ştiu câţi ani aveam, pentru că Stăpânul meu nu mi-a spus niciodată cât timp a trecut de când m-a luat sau ce vârsta am. Vârsta nu are nicio importanţă pentru un Sith. Trăim vieţi lungi. Nu ne monitorizăm viaţa într-un mod atât de banal.

Deci, nu vârsta mea îi spune Maestrului meu că sunt gata, ci abilităţile mele. Ştiu că sunt puternic şi rapid şi nu cedez niciodată. Controlul asupra întunericului care alimentează Forţa este aproape perfect. Sunt fericit când Maestrul îmi spune că sunt gata pentru ultimele teste care îmi vor permite să devin un Lord Sith. Am îndeplinit deja doi ani de misiuni pentru Maestrul meu. Este mulţumit. Sunt gata.

Timp de paisprezece zile, fac o serie de teste fizice. Dueluri cu sabia de lumină, exerciţii de rezistenţă, postesc. Unele teste le fac legat la ochi sau într-un costum de privare senzorială. Sunt cele mai istovitoare paisprezece zile pe care mi le-am putut imagina. Până când se termină, sunt epuizat. Şi constat că testul încă nu a început.

— Te trimit pe o planetă de pe Inelul Exterior, îmi spune Maestrul. Este alcătuită din trei tipuri de teren: deşert, mlaştină şi munţi. Vei avea cel puţin trei partide pe fiecare teren. Am trimis o flotă de droizi asasini să te atace. Fiecare este programat cu strategii diferite. Unii vor lucra împreună, alţii vor lucra singuri. Toţi sunt programaţi să omoare.

Asta îmi atrage atenţia.

— Ai auzit bine, spune Lordul Sidious calm. Sunt pregătit să pierd ceea ce apreciez cel mai mult. La fel trebuie să faci şi tu pentru a deveni un Sith. Trebuie să fii pregătit să-ţi pierzi propria viaţă pentru a câştiga.

Aprob din cap.

— Înţeleg, Stăpâne.

— Va trebui să supravieţuieşti o lună, adaugă Lordul Sidious. Vei avea doar un kit de supravieţuire.

În ciuda epuizării, sunt entuziasmat şi eu. Mi-am imaginat vreodată că va fi uşor să devin Lord Sith? Valoarea oricărui lucru este măsurată prin efort. Îi voi dovedi Maestrului că sunt cel mai bun ucenic din istoria Sith. Nu numai că voi supravieţui, ci voi izbândi.

Îmi dau seama acum cât de tânăr eram. Nu aş fi putut şti ce mă aştepta.

Aterizez pe planetă şi încep testul. Este infinit mai dificil decât a reuşit să înţeleagă imaginaţia mea. Droizii asasini sunt nemiloşi. Iar şi iar sunt trezit de atacuri. Iar şi iar lupt, mut tabăra, apoi lupt din nou. Sunt condus prin zăpezile montane şi peste deşertul arzător. Îmi pierd kitul de supravieţuire într-o luptă şi trebuie să ucid şi să caut hrană ca să mănânc.

Trec zece zile. Cincisprezece. Douăzeci.

Încep să slăbesc şi forţa începe să-mi scadă. Nu am simţit niciodată o astfel de slăbiciune, nici măcar în timpul posturilor. Şi totuşi trebuie să merg mai departe. Trebuie să lupt, trebuie să găsesc un loc de odihnă, trebuie să lupt din nou. Număr zilele în minte.

O luptă cu doi droizi asasini aproape că mă ucide. Primesc o rană de blaster rea, în coapsă. Mă târăsc într-o peşteră pentru a mă ascunde. Nu am nici bacta, nici bandaje. Şi totuşi ştiu că trebuie să-mi revin înainte de a lupta din nou.

Rana se infectează. Este o durere puternică, orbitoare. Sunt prea slab ca să mai caut hrană. Zilele devin o ceaţă. Nu

mai ştiu cât timp am fost pe planetă. Cu siguranţă a trecut mai mult de o lună. Maestrul a uitat de mine?

Sunt aproape cuprins de halucinaţii când apare Lordul Sidious în gura peşterii. Sunt atât de bucuros să-l văd, încât oasele mi se transformă în apă. Mă uit la el cu speranţă.

— Acum este timpul pentru lupta finală, spune el.

O altă luptă? Nici măcar nu pot merge. Cu toate astea, puterea lui asupra mea este atât de mare încât mă ridic pe picioarele mele moi. Pereţii peşterii sclipesc în faţa ochilor mei. Sunt complet dezechilibrat.

Îmi iau cu greu sabia de lumină şi o activez.

— Unde este droidul asasin, Stăpâne? întreb.

Vocea îmi iese răguşită printre buzele groase şi umflate. Am nevoie de apă. Aş ucide pentru apă. Maestrul meu îşi aprinde sabia de lumină.

— Eu voi fi adversarul tău.

Fac un pas spre el. Ştiu că ăsta este testul meu final. Invoc partea întunecată a Forţei. Îmi iau toată durerea şi furia şi o modelez într-o minge strâns împachetată. Am aprins mingea aia chiar în pieptul meu. Simt cum intră în mine un firicel de putere. Asta mă încurajează. Folosesc acea putere pentru a aţâţa focul din mine.

— Nu poţi fi atât de jalnic pe cât arăţi, îmi spune Maestrul.

Îşi ridică sabia şi atacă. Parez lovitura şi mă întorc, atacându-l din partea opusă. Dar el este deja plecat de acolo până când reuşesc eu să-l atac. Atacul îmi perturbă echilibrul. Lovesc încontinuu, pereţii peşterii estompându-se. Râde de mine.

— Retractez, spune el. Chiar eşti jalnic.

Îmi spune că sunt slab, că nu sunt demn să fiu un Lord Sith. Îmi spune că a judecat greşit. Încerc să-l atac. Mingea furiei din mine se transformă într-o furie urlătoare. Este dureros de evident că se joacă cu mine. Poate să mă omoare într-o clipită. Cu toate astea, ceva din mine nu acceptă asta, nici chiar de la Maestrul meu. Voinţa mea nu o va permite. Lupt mai departe, chiar dacă râde de mine. Îmi spune că s-a aşteptat la eşecul meu. Mi-a văzut slăbiciunile cu mult timp în urmă. În secret, de-a lungul anilor, a pregătit un alt ucenic. Nu am fost singurul.

I-am subliniat, gâfâind, că este împotriva regulilor Sith să aibă mai mult de un ucenic.

— Ai dreptate, spune el. În sfârşit, o scânteie de inteligenţă.

Al doilea ucenic este pe cealaltă parte a planetei. A distrus toţi droizii asasini trimişi după el. Abia dacă are o julitură. Este sănătos şi puternic.

— Nu ca pateticul ăsta slab pe care îl am în faţa mea, îmi spune Maestrul.

Îmi dau seama ce înseamnă asta. Nu droizii fuseseră adevăraţii mei adversari. Adversarul meu fusese cineva pe care nu-l văzusem niciodată. Inamicul mi-a fost ales de Maestru. El va deveni Lord Sith. El va primi onoarea care mi se cuvenea mie. El va culege gloria pentru care mi-am pedepsit corpul şi mi-am disciplinat mintea ca să o primesc. O furie lentă începe să ardă prin mine. Este o mânie cumplită, foarte fioroasă, deoarece începe ca un sâmbure de necredinţă şi apoi se acumulează. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva. Ştiu că mă poate consuma.

Nu. O pot stăpâni. Furia mea îl va distruge pe duşman. Îmi va distruge Maestrul.

Da, Maestrul este acum duşmanul meu. El este trădătorul. Ura mă modelează, mă întăreşte.

— Poţi să faci următoroarea deducţie logică? mă întreabă dispreţuitor Lordul Sidious. Încearcă să te concentrezi, Maul. Dacă poate fi doar un singur ucenic, atunci unul dintre voi trebuie să moară. Pe cine crezi că am ales să moară, Maul?

Furia se umflă în mine, pompându-mi energie în muşchi. Pot face orice. Îmi pot ucide Maestrul. Vreau să-l ucid. Ura este atât de mare încât şterge orice altceva în afară de dorinţa de a-i vedea sângele. Cu un urlet scos din adâncurile fiinţei, mă arunc spre el. Abia se fereşte de prima mea lovitură de sabie, deoarece cu toată furia mea, am folosit şi strategia, atacându-l de jos, sperând să-l tai în două. Îmi parează următoarea lovitură. Transpiraţia îmi usturǎ ochii în timp ce mă mişc pe podeaua aspră a peşterii. Nu mă poticnesc. Nu sunt altceva decât suma furiei mele, energie pură, întuneric pur. Trec ca un fulger pe deasupra podelei peşterii şi îl atac din nou, sărind prin aer. Sabia mea se învârte în întuneric. Când parează lovitura, se clatină.

Am să-l omor. Fiecare bătaie a sângelui se bucură de puterea mea. Fiecare lovitură pe care o dau este menită să fie lovitura ucigaşă. Folosesc rezerve de forţă pe care nici nu ştiam

că le am. Loviturile mele sunt sigure şi precise, jocul de picioare este impecabil. Adun puterea părţii întunecate. Simt că puterea mea se ciocneşte cu a lui. Aerul este dens, încărcat de puterile noastre întunecate şi titanice. Îmi parează fiecare lovitură. Dar văd că trebuie să muncească din greu pentru a mă ţine la distanţă. Triumful urlă în mine când văd slăbiciunea Maestrului meu.

Nu este atât de puternic pe cât pare.

— Vrei să mă omori? mă batjocoreşte el. Vrei să-ţi omori Maestrul?

— Da, mormăi eu.

— Mă urăşti?

— Da! strig eu cuvântul printre dinţii strânşi.

Dar sunt slăbit de calvarul meu şi Maestrul mă împinge spre peretele peşterii. Gâfâi, încercând să inspir suficient aer pentru a continua. Vederea mi se estompează în timp ce Lordul Sidious îşi ridică sabia. Parez lovitura, dar sabia îmi zboară brusc din mână, smulsă de puterea cu care Maestrul meu foloseşte partea întunecată.

Atunci îmi dau seama că abia acum a început să-şi folosească propriile rezerve. Ale mele sunt terminate. Nu voi mai putea să deviez următoarea lovitură. O să mă taie în două. Printr-o ceaţă de căldură şi durere văd puterea formidabilă a Maestrului ridicată împotriva mea, îi văd sabia venind spre mine, îmi văd moartea la fel de clar ca o lună albă, pe un cer de abanos.

Mă arunc în faţă şi îmi afund dinţii în mâna lui. Lovesc ca un animal, atât de rapid, încât nu are timp să se ferească. Îi gust sângele şi îl scuip înapoi cu dispreţ.

Da, mă va ucide. Dar voi muri cu sângele lui pe buze.

Sabia coboară. Aştept durerea şi şocul. Aştept să mor.

Maestrul meu râde. Aruncă sabia într-o parte. Este o sabie de antrenament. Nu mi-ar face rău.

Sunt în viaţă. Nu mă va ucide. Muşchii îmi cedează, dar nu-l las să vadă asta. Mă sprijin uşor de peretele peşterii din spatele meu. Stânca îmi muşcă spatele şi mă concentrez asupra durerii în timp ce Maestrul meu continuă să râdă. Nu voi uita niciodată sunetul acelui râset. Nu există milă în el.

— Simţi ura? mă întreabă el.

Aprob din cap.

— Este sursa puterii tale. Încă mă urăşti, spune el. Nu contează. Astăzi te-ai predat în mâinile mele. Am puterea vieţii sau a morţii asupra ta, Maul. Într-o zi, vei avea aceeaşi putere asupra altuia. Asta este onoarea pentru un Sith. Să te dedici ideii de dominaţie.

Confuz, îl întreb despre celălalt ucenic. Dar nu există niciun alt ucenic. Fusese doar o minciună.

— Ai trecut testul, îmi spune Lordul Sidious.

Îmi dezactivez sabia şi o agăţ la centură. Încă simt gustul sângelui Maestrului pe buze. Încep să-mi revin, încet. Furia îmi scade, dar încă nu înţeleg pe deplin ce s-a întâmplat. Maestrul îşi fixează privirea asupra mea, o privire de gheaţă care deţine o putere imensă.

— Din azi înainte, eşti un Lord Sith. Ai ales calea întunericului, calea puterii. Eşti Lord Maul. Tu eşti instrumentul meu.

— Da, Stăpâne.

— Furia aia a ta, întreabă el. Ţi-a plăcut? Ţi-a plăcut să vrei să mă omori?

— Mi-a făcut mare plăcere, răspund eu.

Râde din nou. Dar de data asta, râsul lui nu mai este batjocoritor.

— Te vei descurca bine, Lord Maul, spune el.

Şi furia îmi dispare, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Sunt un Lord Sith. Sunt instrumentul lui.

Maestrul mă duce înapoi pe Coruscant. Sunt îngrijit de un droid medical. Zilele trec repede. Sunt hotărât să mă însănătoşesc şi să fiu mai puternic decât eram înainte. Iniţierea m-a transformat în oase şi tendoane. Am fost golit şi umplut din nou cu mânie şi scop. Sunt mai tare decât am fost până acum.

Când m-am recuperat complet, Maestrul trimite după mine.

— Eşti un războinic redutabil. Lord Maul, îmi spune el. Acum ai nevoie de o armă pe măsură.

Îmi arată, pentru prima dată, arhivele Sith. Le analizase timp de mai multe ore şi găsise o notare trecută cu vederea. Acum o mie de ani, un Lord Sith a creat o sabie de lumină cu două lame. Maestrul îmi indică notarea.

— Asta va fi arma ta, Lord Maul. Pentru a mă servi bine, trebuie să fii invincibil.

Îmi spune că trebuie să o construiesc eu însumi, astfel încât să o cunosc foarte bine. Va trebui să fie potrivită în mâna mea, echilibrată pentru loviturile mele. Mă voi antrena cu ea până când va face parte din mine. Şi apoi mă voi alătura lui în cea mai importantă misiune din câte există.

— Care anume, Stăpâne? îndrăznesc să-l întreb.

— Dominaţia întregii galaxii, îmi răspunde el.

În ziua aia am simţit un exaltare sălbatică, apropiată de bucuria pe care o simt în luptă. Sunt implicat în lucruri grozave. Dominaţie. Control.

Abia acum încep să gust puterea întunecată a unui Sith.

Notarea a şaptea

Puţina odihnă din timpul nopţii mă revigorează. Rana este rigidă, dar puterile mele de recuperare sunt remarcabile. Droizii sondă nu au trimis înapoi nicio citire, dar sunt sigur că o vor face astăzi. Simt tulburarea în partea întunecată. Există o putere a binelui pe planetă, o concentrare a Forţei.

Jedii sunt aproape. Aşteptarea pe care o simt este ca o foame lacomă.

Sorii gemeni ai lui Tatooine se ridică. Într-o oră, căldura devine înăbuşitoare. Mă duc spre stânca din apropiere, de unde pot vedea la kilometri distanţă. Mă înconjoară o mare de nisip aspru. Cei doi sori de deasupra capului înfierbântă pământul, ridicând valuri de căldură, care se lovesc de corpul meu ca nişte pereţi solizi. Lumina este orbitoare. Cu toate astea, Tatooine este genul de planetă pe care o prefer. Mă simt confortabil în asprimea sa.

Funcţionează în afara legilor Senatului. Este plină de criminali şi scursuri, dar se înghesuie cu toţii în porturile spaţiale. Zone vaste ale planetei sunt libere să te ascunzi. Camuflajul este în prezent cea mai bună armă a mea împotriva Jedilor. Dar devin nerăbdător, aşteptând să aflu veşti de la droizii sondă. Orele se târăsc. Mă plimb agitat în jurul navei.

Sithul nu este niciodată neliniştit. *Disciplina noastră nu este mai puţin absolută în aşteptare decât în acţiune*.

Dar, Stăpâne, nu am mai fost niciodată atât de aproape, până acum!

În cele din urmă, mă aşez într-o poziţie de meditaţie. Mă concentrez asupra întunericului din interior. Încep cu imaginea unei bătălii purtate într-o misiune pentru Maestrul meu. Nu-mi amintesc faţa adversarului, dar îmi amintesc cum a luptat. Îmi amintesc cum a încercat să-mi scape, în cele din urmă, şi cum l-am doborât. Furia şi plăcerea mi se amestecă şi ating un ton furibund.

Apoi îmi vine în minte o altă amintire. Sunt un băieţel mic, merg cu Maestrul meu pe o planetă cu gheaţă şi zăpadă. Vântul taie ca un laser în timp ce mergem pe lângă un lac de un albastru profund, dar sunt îmbrăcat călduros şi nu simt frigul. Tocmai am terminat o serie de exerciţii riguroase, care se

încheie cu faptul că trebuie să alerg pe panta îngheţată a unui munte şi să cobor, la viteză maximă. Efortul cerea un echilibru şi un control superioare. Simt frică, dar mă comport bine şi sper că Maestrul mă va lăuda. În schimb, Maestrul meu ridică o mână şi, dintr-o dată, partea întunecată îmi saltă corpul mic şi îl aruncă în mijlocul lacului. Mă scufund şi apoi mă lupt să ies la suprafaţă. Bucăţile de gheaţă mă înconjoară. Apa este atât de rece încât nu mai pot respira. Mă ustură pielea expusă. Îmi amintesc şocul de frică pe care l-am simţit când mi-am dau seama că hainele groase şi cizmele grele, mă vor trage în jos şi mă voi îneca.

Transformă-ţi frica în furie, Maul.

Asta fusese lecţia mea. Văd că nu am învăţat-o, spre satisfacţia lui. Mă lupt, înghit apă îngheţată, coborând şi ridicându-mă din nou. Încerc să chem ajutor. Îmi văd Maestrul pe mal. Dar el nu ridică mâna. Frica îmi devine furie. Partea întunecată îmi propulsează braţele şi picioarele, facându-mă să împing apa cu furie, îmi permite să dau din picioarele cu cizme grele şi să înot până la ţărm. Mă ridic în poziţie verticală, tremurând. Totuşi, el nu mă laudă. Ne continuăm mersul.

Acele amintiri îmi alimentează partea întunecată. Concentrez suferinţa pe care am simţit-o şi o transform în furie. În curând găsesc o linişte deplină în întuneric.

Când s-a încheiat meditaţia, ies din navă pentru una dintre verificările mele de rutină. De data asta, găsesc urme de bantha. O bantha a făcut un cerc lent în jurul navei, a făcut o pauză, apoi a încercuit-o din nou. Nu auzisem niciun sunet.

Mă ghemuiesc pentru a examina urmele. Natura mişcării îmi spune că bantha transporta un pasager. De ce altfel mi-ar înconjura un animal nava?

Cine mă urmăreşte?

Ar putea fi un Jedi sau un spion trimis de ei. Ar putea fi un observator inocent. În orice caz, decid să investighez. Prezenţa mea aici trebuie să rămână secretă. Mă iau după urmele de bantha de pe nisipul moale. Cei doi sori sunt direct deasupra capului, iar căldura este atât de intensă încât o simt ca o flacără. Rana din picior începe să-mi pulseze după câţiva kilometri. O ignor.

Urmele mă conduc peste dune şi ajung într-un canion. Pereţii de stâncă se ridică deasupra mea, ferindu-mă de razele

soarelui. Pereţii creează umbre albăstrui. Este greu, după strălucirea luminii pe nisip, să disting umbrele de realitate. Observ că urmele de bantha se pierd peste stânci. Le-am urmat cât am putut. Ochii mei scanează canionul de deasupra capului. Este gol. Tot ce văd este cerul larg. Vântul străbate canionul, suflând nisipul peste hainele mele. Îmi dau seama că, dacă nu aş fi Maul, un Lord Sith, ci o fiinţă obişnuită, m-aş simţi pierdut în pustiutile astea. Dar eu sunt un Sith.

Ceva este greşit. Nu sunt prins, dar ar trebui cumva să fiu prins?

Dintr-o dată, o bantha fără călăreţ apare pe lângă un perete al canionului. Concentrarea îmi este întreruptă doar o secundă. Şi în acea secundă un Bandit Tusken prinde formă dintr-o umbră de sub stâncă şi aleargă spre mine, agitându-şi bastonul gaderffii[2].

Bineînţeles că mă informasem înainte să plec de pe Coruscant cu privire la tot ce aş putea găsi pe Tatooine. Ştiu despre Bandiţii Tusken. Localnicii îi numesc Oamenii Nisipurilor. Sunt atacatori agresivi, feroce. Bine adaptaţi deşertului, poartă halate de culoarea nisipului, măşti de respiraţie şi ochelari de protecţie. Arma lor preferată, gaderffii, are capete duble, ca sabia mea de lumină şi vărfuri metalice ascuţite până devin letale. Am auzit că localnicii se tem de ei. Pe mine mă plictisesc doar. Activez un capăt al sabiei, aşteptându-l să ajungă la mine. Sunt aproape plictisit de perspectiva acestei lupte. Într-adevăr, dacă trebuie să lupţi, este mai interesant să ai o provocare.

Se repede la mine, plin doar de agresiune, fără fineţe, scoţând un strigăt de luptă ciudat. Cu o lovitură abilă, i-am tăiat gaderffii în două. Creatura obositoare răcneşte şi scutură jumătatea rămasă. Mă atacă din nou.

În loc să-l atac, îi urmăresc fiecare mişcare cu sabia mea, blocând-o. Îmi dau seama în ce direcţie se va mişca înainte să lovească. Le evidenţiază în atât de multe moduri ridicole – prin echilibrul său, prin poziţia umerilor, prin poziţia sa.

Urlă şi mai tare de frustrare pentru jocul meu. Este timpul să-l termin.

---

[2] Bastonul gaderffii (sau bastonul gaffi) – arma tradiţională de luptă corp la corp a Bandiţilor Tuskeni de pe Tatooine. Este un baston cu un vârf sau o lamă la un capăt şi un fel de măciulie pentru lovit la celălalt capăt.

E o prostie să-ţi prelungeşti victoria. *Ucide, apoi mergi mai departe*.

Dar pe măsură ce mă pregătesc pentru mişcarea combinată care îl va doborî, apar brusc, de nicăieri, mai mulţi alţi Oameni ai Nisipurilor. Se revarsă din spatele dunelor, de sub nisip, din ceea ce par a fi simple crăpături în stâncă.

Atunci îmi amintesc o altă lecţie despre Oamenii Nisipurilor: ei călătoresc într-un singur rând pentru a-şi ascunde numărul.

Sunt cel puţin treizeci şi se îndreaptă toţi spre mine.

Notarea a opta

Oricât de imposibil ar părea, am făcut o eroare. Din nerăbdare sau de epuizare, cine poate spune. Oamenii de Nisip vin spre mine furioşi. Cu ochelarii şi măştile lor respiratorii, sunt protejaţi de nisipul care acum îmi înţepă ochii şi îmi înfundă gura.

Urletul se intensifică. Bandiţii îşi scutură bastoanele şi încep să mă înconjoare. Sunt prea mulţi. Pot omorî patru sau cinci într-o clipită, dar asta nu va face decât să îi înfurie pe restul.

Frustrarea fierbe în mine. Aceste întreruperi mă abat de la misiunea mea. Nu fug niciodată de o luptă. Dar asta mă va solicita şi am nevoie de forţa mea pentru Jedi. Dacă aude Maestrul că am fost rănit, va fi furios. Toate aceste calcule îmi trec prin minte mai repede decât se mişcă Bandiţii Tusken. Un Bandit feroce este primul care ajunge la mine, alergând cu băţul ridicat. Îmi este uşor să simulez o eschivă spre stânga, apoi să fac o jumătate de întoarcere şi să-l lovesc cu piciorul din spate în timp ce se clatină, surprins că acum e doar aer gol în locul în care stătusem. Cade greoi, pulverizând nisipul. Acest lucru mă mulţumeşte, dar nu şi pe tovarăşii săi.

Bandiţii Tusken m-au împins mai aproape de faţa neregulată a peretelui canionului. Cred că m-au prins. Plănuiesc să-şi petreacă timpul tăindu-mă în bucăţi, bucurându-se de ceea ce cred că este frica mea. În acel moment, comunicatorul de la încheietura mâinii scoate un semnal de alertă. Unul dintre droizii sondă a găsit ceva. Zgomotul tulbură liniştea stranie din canion. Chiar şi Bandiţii Tusken se opresc.

Au fost localizaţi Jedii. Trebuie să mă întorc la *Infiltrator*.

Mă întorc cu spatele la ei, dar numai pentru o clipă. Alerg direct spre peretele canionului. Nu am prea mult de alergat, aşa că trebuie să alerg repede. Simt rana din coapsa stângă deschizându-se, dar uit de ea. Durerea este o altă supărare. Nu mă va încetini. Alerg în sus pe perete, chemând partea întunecată pentru a scăpa de duşmanii mei. Dispreţul şi furia mea faţă de Bandiţii Tusken mă ajută. Sunt capabil să escalez peretele în ciuda durerii. Cu o explozie finală de Forţă care îmi provoacă agonie în picior, mă răsucesc înapoi, zbor peste feţele

surprinse şi răsturnate pe spate ale Bandiţilor şi aterizez în spatele lor. Sunt atât de surprinşi încât nu reacţionează. Asta îmi dă un avans. O iau prin canion, îndreptându-mă înapoi către nava mea. Rana mă tulbură, dar acum supărarea este faţă de mine pentru că o simt. Mă forţez să alerg cu puterea şi viteza mea obişnuită.

Ei nu se pot pune cu mine. Mă urmăresc, agitându-şi bastoanele gaderffii, dar nu mă pot prinde. Sunt o dungă de întuneric, mai rapidă decât lumina.

Ajung la navă. Văd pe fereastră că Oamenii Nisipurilor s-au oprit la o sută de metri distanţă. Vorbesc între ei, fluturându-şi braţele. Dar ştiu că vor renunţa şi chiar asta fac. Se îndepărtează, căutând o pradă mai uşoară. Droidul apare câteva minute mai târziu. Îi verific citirea. A văzut un Jedi în Mos Espa. Coordonatele indică faptul că se îndepărtează de portul spaţial. Cel mai probabil se întoarce la nava sa.

Jedi, sper că eşti mulţumit acum. Sp*er să crezi că eşti în siguranţă pentru moment*. *Ştiu că aroganţa îţi spune că eşti mai bun decât oricine te caută*. *Surpriza ta se va adăuga plăcerii mele când te voi distruge*.

Notarea a noua

Tehnologia îmi face plăcere. Mi-am modernizat personal bicicleta speeder cu un sistem de aprindere avansat. Este agilă şi rapidă. Jedii nu au nicio şansă să mă întreacă. Zbor în viteză peste deşert. Căldura mă loveşte şi mă bucur de ea. Îi va încetini pe Jedi. Mă aplec, cu ochii aţintiţi pe peisajul dinaintea mea, căutând mişcarea care îmi va dezvălui duşmanul. Tot ce văd este nisip, praf şi dune. Pământ galben şi cer albastru.

Terenul de luptă va fi aproape la fel de crucial ca şi lupta în sine. Nisipul îmi va îngreuna picioarele. Dar trebuie să transform fiecare obstacol într-un avantaj. Voi folosi moliciunea solului pentru a-l slăbi pe Jedi, pentru a-l face neîndemânatic. Eu nu sunt niciodată neîndemânatic.

Un norişor de nisip îmi atrage atenţia. Văd o pată la orizont. Pe măsură ce mă apropii, punctul se separă în două. Spre surprinderea mea, este un bărbat şi un băieţel. Pentru o clipă, sunt confuz. Asta este prada mea? Apoi urmăresc cum se mişcă bărbatul matur şi ştiu că silueta din depărtare este într-adevăr un Jedi. Dar ce face cu băiatul acela?

Băiatul... Este ceva în neregulă cu băiatul. Simt valuri în Forţa din jurul lui. Cu toate astea, este nefocusată, necontrolată. De ce este cu acel Jedi? Motivaţiile sunt neinteresante. Contează rezultatele. Am un Jedi în vizor. Acest Jedi mă va conduce la celălalt. Mă va conduce chiar şi mort, căci celălalt se va întoarce să-l caute şi eu îl voi aştepta.

Mă apropii de ei. Motorul meu este aproape silenţios. L-aş putea lovi pe Jedi şi să încep de acolo. Sau ar fi mai satisfăcător să sar de pe bicicletă şi să-l atac direct?

Vreau să-i văd ochii.

Jediul iuţeşte ritmul. Băiatul rămâne în urmă. Îmi este în cale, aşa că intenţionez să-l lovesc. Sunt aproape de ei când Jediul se întoarce şi mă vede. Îi strigă ceva băiatului şi, fără să se uite sau să ezite vreo clipă, băiatul se aruncă la pământ. *Ce ciudat*, observ eu în timp trec peste corpul său ghemuit. Majoritatea băieţilor ar fi ezitat sau s-ar fi întors. Instinctele sale sunt ascuţite pentru cineva atât de tânăr. Poate că Forţa este mai concentrată decât credeam.

Imediat ce am trecut, îl uit, dispreţuitor, pe băiat. El nu înseamnă nimic. Jediul este prada mea.

Da, Jedi. *Vezi unde te-a adus reputaţia ta exagerată*. *Mort la picioarele mele*.

Într-o mişcare perfectă, am oprit motorul şi am sărit de pe speeder, cu sabia activată şi în mână. Jediul îmi întâmpină prima lovitură, blocând-o. S-a aşteptat la manevra mea cu zborul.

Dacă un adversar te poate citi, lupta s-a încheiat. Nu-mi place că Jediul a fost perfect pregătit pentru prima mea lovitură. În câteva secunde, îi arunc combinaţiile şi strategiile obişnuite. Acest Jedi pare să ştie cum mă voi mişca înainte să o fac.

Dar nu se poate împotrivi puterii mele. Simt asta. Şi îi simt surpriza. Cu toate astea, nu lasă nedumerirea să-l încetinească. Îmi spun că acest om nu a mai întâlnit niciodată un duşman ca mine şi asta îl înspăimântă.

Frica îţi este justificată. *Pregăteşte-te să mori*.

Accelerez ritmul, chemând furia ca să-mi sporesc puterile. Jocul meu de picioare nu a fost niciodată atât de bun. Folosesc nisipul în mişcare ca pe o podea solidă. Uşurinţa şi rapiditatea mea îl vor învinge pe acest om, cu trupul său mare şi mişcările sale greoaie. Dar acest Jedi este graţios. Nisipul nu pare să-l împiedice. Nu este niciodată dezechilibrat, indiferent unde şi cum aş lovi. Loviturile noastre îmi trimit fiori prin corp. Este la fel de puternic ca şi mine. Săbiile noastre de lumină se ciocnesc şi trosnesc. Praful şi nisipul se ridică în jurul nostru. Nu-mi pierd niciodată ritmul.

Jediul îl strigă pe băiat, spunându-i să se ducă la navă. Băiatul cel laş fuge. După ce îmi voi învinge duşmanul, îl voi găsi şi pe al doilea Jedi. Dar trebuie să mărturisesc că acest Jedi este o provocare. Dacă sar, sare cu mine. Dacă mă întorc, mă urmăreşte. Îmi întâlneşte ferocitatea cu a sa. Sabia sa de lumină se învârte şi zumzăie şi, de câteva ori, se apropie mai mult decât îmi place.

Este din cauza rănii mele. M-a încetinit oarecum. Este aproape imperceptibil, dar este îndeajuns. Jediul are un avantaj. Nu mai sunt cel mai bun. Această realizare îmi trimite şi mai multă furie în corp. Sunt supărat pe mine însămi, dar folosesc furia pentru a-mi alimenta partea întunecată. Simt Forţa care vine dinspre Jedi şi i-o trimit înapoi, arătându-i că şi eu am o legătură şi că este mai puternică decât a lui. Lansez un

contraatac furios. Simt că Jediul începe să se obosească şi triumful se ridică precum o ceaţă roşie în faţa ochilor mei.

Încep să am avantaj. Câştig. Îl voi învinge.

Am fost surprins de priceperea lui, dar acum sunt încrezător în victorie. Voi savura fiecare moment al acestei bătălii. Cu toată oboseala, loviturile sale încă mai au putere. Este un om solid, cu o putere impresionantă. Va cădea dur, ca un monument.

Simt un fior sălbatic de plăcere, prin mine. Slăbiciunea lui îmi alimentează puterea. Îl împing înapoi, mă întorc când parează, apoi îl împing din nou. Praful îmi sufocă gâtul, dar nu-l bag în seamă.

Dintr-o dată, nava este deasupra noastră. Şi, într-o clipită, îl pierd din vedere pe Jedi. A dispărut în praf? A trecut pe lângă mine? Încă nu sunt sigur.

L-am manevrat acolo unde doream? Sau m-a manevrat el pe mine?

Îl văd făcând un salt gigantic şi aterizând pe rampa navei.

Nu! Îl urmăresc, dar este prea târziu. Stau în picioare şi privesc nava cum se ridică. În curând, este doar o pată în depărtare.

Simt gustul nisipului în gură. Jediul a dispărut.

Stau mult timp în acelaşi loc. Vântul începe să bată mai tare. Împinge nisipul spre mine, cu furie, provocându-mi înţepături ascuţite pe faţă şi pe pielea expusă. Simt că mi se scurge ceva în gură: sânge. Totuşi stau în picioare şi las vântul să biciuiască nisipul într-un vârtej în jurul meu şi în mine.

Sângele din gură mă usturǎ, având gust de umilinţă. Ruşine. Nu am mai simţit o asemenea ruşine înainte. Este un întuneric mai profund decât orice am cunoscut vreodată. Dar nu este un întuneric plăcut.

Am eşuat. Acum trebuie să-i spun asta Maestrului meu.

Notarea a zecea

Nu mai am niciun motiv să rămân pe Tatooine. Ştiu ce trebuie să fac. Trebuie să mă întorc pe Coruscant şi să-l privesc în faţă pe Lordul Sidious. Îi trimit un raport despre faptul că Jedii au plecat cu Regina şi că mă întorc. Ştiu că Maestrul meu va dori să audă personal toate detaliile. Sunt pregătit să fac asta, dar nu aştept cu nerăbdare. I-am mai adus o dată veşti proaste, înainte. Succesele mele au fost spectaculoase, dar într-o singură misiune, a trebuit să-i raportez un eşec.

În primele zile când Lordul Sidious lucra în secret pentru a consolida puterea *Federaţiei Comerţului*. Misiunea mea fusese să merg pe planeta Chryya şi să mă asigur că afacerea lor înfloritoare cu mirodenii va fi predată *Federaţiei Comerţului* pentru a fi gestionată. Trebuia să realizez asta prin ameninţări şi intimidări. Nu ar fi trebuit să-mi dezvălui puterile Sith decât dacă trebuia să-mi las adversarul mort.

La început, avusesem succes. Câteva incidente i-au convins pe comercianţii înspăimântaţi să semneze toate acordurile. Dar apoi, un negustor a organizat un protest. Înainte să pot acţiona împotriva lui, s-a creat o mişcare printre semenii săi. Fiecare cetăţean din Chryya şi-a distrus proviziile de mirodenii, mai degrabă, decât să cedeze în faţa *Federaţiei Comerţului*. Şi-au distrus economia pentru principii.

Nu prevăzusem asta. Din experienţa mea, creaturile sunt ghidate de propriul confort. Nu puteam ucide întreaga populaţie, aşa că a trebuit să plec şi să-i raportez eşecul Maestrului meu. Nu i-a picat bine. A ridicat o mână, iar partea întunecată m-a apucat de gât şi m-a ridicat sus. Respiraţia mi-a fost stoarsă încet. Foarte încet. Am avut timp să simt fiecare moment de panică în timp ce mă străduiam să forţez chiar şi cel mai mic firicel de aer să-mi intre în plămâni. Când eram aproape să mor, am fost lăsat pe podea, într-o grămadă. Maestrul meu a plecat. Nu mi s-a mai adresat şi nu m-a mai sunat o vreme. Pierderea favorurilor sale a fost mai rea decât pedeapsa.

Deci, în călătoria mea înapoi, iau în calcul cât de mult din povestea mea trebuie să spun. Mă întreb dacă este necesar să-i spun despre bătălia mea cu piraţii sau despre întâlnirea cu Oamenii Nisipului. Dacă o fac, va trebui să mărturisesc că am

suferit o rană la picior. Nu vreau să arăt slăbiciune în faţa Maestrului meu. Şi piciorul îmi este aproape vindecat. Nu există niciun motiv să-i spun. Mă va învinovăţi că am permis să fiu prins în cursa piratului. Nu va asculta dacă încerc să-i spun că mi-a fost imposibil să o evit. Mă va întrerupe.

Nu vreau scuze. *Doar rezultate*.

Uneori explicaţiile nu sunt scuze, dar sună la fel. Şi, uneori, e mai bine ca poveştile să rămână nespuse. Nu-mi place să ascund ceva de Maestrul meu. Nu am mai făcut-o niciodată. Dar îmi spun că orice întrebare pe care mi-o pune, nu ar face decât să-l distragă. Trebuie să ne concentrăm asupra următorului pas.

Ajung pe Coruscant noaptea. Când ies din hiperspaţiu, lumina planetei îmi orbeşte ochii, ca o stea imposibil de strălucitoare. Noaptea, străluceşte cu milioanele de lumini care ricoşează în atmosferă. Unii spun că este cea mai frumoasă privelişte din galaxie. Nu ştiu şi nu mă interesează frumuseţea. Tensiunea îmi pâlpâie în sânge. Nu există nimic în galaxie care să se compare cu Maestrul meu când este nemulţumit.

Îmi introduc nava în cala de debarcare. Panoul de intrare alunecă, închizându-se. Pentru cei din afară pare un simplu zid. Îmi termin verificările de sosire. Când îmi dau seama că amân, îmi pregătesc mintea în formatul potrivit pentru un Lord Sith.

Noi nu amânăm. Nu ne simţim înspăimântaţi.

Mă îndrept direct spre Maestrul meu. Stă în mijlocul unei camere goale, locul în care planifică şi meditează. Nu este nimic în cameră care să-l distragă. Chiar şi uşa alunecă, închizându-se, şi devine invizibilă. Îi relatez ce s-a întâmplat. Cum am zburat ca să-l găsesc pe Jedi, cum am fost aproape să-l înfrâng, cum a sărit pe rampa navei. Maestrul poartă gluga pe cap, aşa că nu-i pot vedea ochii. Mă bazez pe gura şi culoarea pielii sale pentru a-mi spune dacă este supărat, dar nu văd nicio schimbare.

— Simţi că l-ai fi învins pe acel Jedi? mă întreabă el.

— Da, Stăpâne. L-am simţit obosind. Îl pot învinge.

— Avea barbă?

Aprob din cap.

— Bine. Este Qui-Gon Jinn. El este cel mai puternic dintre cei doi.

Maestrul meu pare mulţumit. Asta mă nedumereşte. Cu siguranţă, este furios pe mine pentru că le-am permis să scape. Îmi dau seama că Jedii şi Regina vor veni pe Coruscant. Ce altceva mai poate face? Este tânără şi aşteaptă ajutor de la autorităţi. Va fi suficient de naivă să creadă că Senatul o poate ajuta. Sunt mulţumit de deducţia mea, dar nu pare să-l intereseze pe Maestrul meu. El flutură din mână şi îmi spune că este deja aici. Este aproape, stă în apartamentele senatoriale.

Înţepenesc.

— Şi Jedii?

Sunt şi ei pe Coruscant, de asemenea.

Mâna mi se îndreaptă spre mânerul sabiei. Inamicul meu este aproape. O flacără izbucneşte în pieptul meu şi se extinde spre exterior.

— Lasă-mă să-i ucid, Stăpâne.

— Nu aici, spune el. Pare preocupat, de parcă nici măcar nu aş fi în cameră. Am un alt plan.

În timp ce stăteam în prezenţa Maestrului meu, am fost uşurat de lipsa pedeapsei. Evident, mintea lui era focusată pe alte lucruri.

Dar, de îndată ce sunt singur, mă întreb. Maestrul meu reînvie metoda veche, folosită când eram tânăr, amânând pedeapsa până când îmi termina nervii? Nu am ştiut niciodată când va veni pedeapsa sau care va fi. Apoi, când venea, aproape că mă simţeam uşurat. Dar niciodată pentru mult timp. De îndată ce începea pedeapsa, alinarea nu era decât o amintire. Sunt prea mare acum ca să mă mai sperii de o cameră plină de dinko, dar nu voi subestima niciodată ingeniozitatea Maestrului.

Ştia de lupta mea cu piraţii şi de decizia mea prostească de a verifica acele urme de bantha? M-a simţit că sunt rănit la picior? Ambele episoade m-au pus în pericol şi m-au încetinit. Aşteaptă până când sunt mulţumit de mine pentru a-mi arunca în faţă greşelile?

Gândeşte-te la prezent, Maul. *Gândeşte-te la viitor*. *Nu medita asupra trecutului*.

Trebuie să-mi folosesc ruşinea. Trebuie să o întorc spre interior pentru a face întunericul din mine să crească. Ruşinea

îmi va hrăni ura. Asta mă va face mai puternic şi, când mă voi întâlni din nou cu duşmanul meu, voi fi pregătit.

Şi acum duşmanul meu are un nume. Qui-Gon Jinn. În trecut nu mi-a păsat niciodată de numele inamicului meu. Inamicul meu era o ţintă, nimic mai mult. Cunoaşterea numelui său, în orice alt scop decât urmărirea lui, era lipsită de valoare. Dar acum mă bucur că pot să-mi numesc duşmanul. *Qui-Gon Jinn*. Îmi repet numele, strecurând ură în fiecare silabă. Îl intonez ca pe un blestem.

Te voi distruge, Qui-Gon Jinn. *Voi vedea şocul din ochii tăi când te voi doborî, Qui-Gon Jinn*. *Voi sta deasupra trupului tău mort, triumfător, Qui-Gon Jinn*.

Din cauza ta, l-am dezamăgit pe Maestrului meu. *Vei plăti*.

Maestrul mă cheamă la el şi îmi spune că Regina Amidala a încercat să implice Senatul în cauza ei, aşa cum ne aşteptam. Le-a cerut să scoată în afara legii blocada *Federaţiei Comerţului*, dar a eşuat, aşa cum ne aşteptam.

Rânjeşte triumfător, în cea mai bună dispoziţie pe care i-am văzut-o vreodată. Este satisfăcător, spune el, când fiecare piesă a planului tău se potriveşte la locul ei, datorită înşelăciunii tale şi a cooperării stupide şi neştiutoare a pionilor tăi. Simt uşurare. Maestrul nu ştie de rana mea la picior, nici despre piraţii Togorieni. Vibrează triumfător, gata să facă pasul următor. Greşelile mele nu mai contează. Asta, dacă nu este distras acum de veşti bune şi mă va reveni mai târziu la problema mea...

— Se va întoarce pe Naboo, spune el dur. Fată proastă. Jedii o vor însoţi. Zâmbeşte. Vino. Hai să îi contactăm pe Neimoidieni şi să le împărtăşim veştile bune.

Îşi îmbracă roba cu glugă şi activează holocomunicatorul. Nute Gunray îi răspunde aproape imediat. Ochii îi sunt înfricoşaţi când ce-l zăreşte pe Darth Sidious. Eu stau în afara razei vizuale. Maestrul îi spune lui Nute că Regina se întoarce pe Naboo. Nute este surprins, dar nu se teme de sosirea ei.

— Când ajunge acolo, distruge-o, îi spune Maestrul meu.

Nute aprobă din cap. Acest lucru nu este greu de realizat pentru el. Are trupe, şi gardieni, şi droizi asasini. Nu va trebui să-şi murdărească mâinile.

Lordul Sidious îl întreabă dacă planeta este sigură. Nute se grăbeşte să-l asigure că da. *Federaţia Comerţului* a ocupat şi ultimele aşezări ale primitivilor. Are totul sub control deplin.

Aştept, sperând, ştiind ce va spune Maestrul. Este rândul meu. Acum are nevoie de mine. Trebuie să-mi răscumpăr greşeala. Trebuie să-mi dea şansa de a-l doborî pe Qui-Gon Jinn.

— Îl trimit pe Darth Maul să vi se alăture. Se va ocupa de Jedi.

Îl văd pe Nute înghiţind în sec. Aruncă o privire rapidă spre Rune. Nu sunt mulţumiţi la gândul companiei mele. Dar aprobă din cap şi se prefac că sunt.

Ecranul devine negru. Maestrul meu râde.

— În curând, Neimoidienii nu ne vor mai fi de folos, spune el. Ce zi fericită va fi.

Se întoarce. Ochii lui îmi poruncesc.

— Asigură-te că Neimoidienii au grijă de Regina Amidala. Tu însuţi trebuie să-i distrugi pe Jedi. Nu mă dezamăgi din nou.

Notarea a unsprezecea

Teroarea se ridică din Nute Gunray şi Rune Haako precum aburul. Îi intimidez fără să spun un cuvânt. Este clar, imediat ce ajung pe Naboo. Este din cauza tatuajelor mele rituale, a tăcerii, a ochilor mei? Tot ce trebuie să fac este să mă uit în direcţia lor şi ei se îndepărtează. Aşa că mă uit des în direcţia lor.

La sosirea mea, constat că Nute şi Rune s-au instalat în palatul din Theed ca şi cum ar fi fost construit doar pentru ei. Nute a preluat dormitorul privat al Reginei Amidala. Ei cred că vor fi recompensaţi, pentru loialitatea lor, cu controlul planetei Naboo. Este adevărat că Neimoidienii ne sunt încă utili. Dar este, de asemenea, important ca lacheii noştri să ştie cine este cu adevărat la conducere.

Aşa că, în dimineaţa în care ajung, intru cu paşi mari în dormitorul Reginei, unde Nute sforăie pe canapeaua ei de odihnă, acoperit de o cuvertură ţesută din mătase moale. Îi smulg cuvertura şi-l lovesc cu piciorul. Dur. Se trezeşte panicat.

— Ne invadează?

Ce prost este. Dezgustat, îi spun să plece.

— Astea sunt acum camerele mele, îi spun.

Ochii îi sticlesc de frică. Încearcă în ultimul moment să ia cuvertura din mătase, dar i-o iau din mâini. Se rupe pe jumătate şi observ consternarea de pe chipul lui Nute. O rup mai departe doar ca să-l sperii. Apoi îi arunc bucăţile în faţă.

— Trimite pe cineva să îndepărteze urmele prezenţei tale aici, mă răstesc la el.

Aleargă pe cât de repede este capabil un Neimoidian, dornic să dispară din ochii mei. De îndată ce a plecat, încep să râd. Nu vreau să dorm în lux. Dar îmi place să-l îngrozesc pe Nute. Este prea uşor, dar este plăcut.

Mă plimb prin palat, observând bogăţia materialelor, măreţia holurilor şi a scărilor, manopera fină a mobilierului. Ferestrele sunt din podea până în tavan şi reflectă bazinele şi cascadele oraşului Theed. Nu observ adesea împrejurimile mele, decât ca pe ceva prin care trebuie să trec şi să exploatez pentru a-mi îndeplini o misiune. Dar aici încep să văd ce ne aşteaptă. Controlul galaxiei este la îndemâna noastră, cu tot luxul ei la picioarele noastre. Am fost crescut fără lux. Pereţi goi, podele

goale şi o saltea de dormit. Un castron din care să mănânc. Am crezut că lucrurile fine te fac moale. Toată bucuria mea vine din luptă, toată plăcerea vine din pregătirea luptei.

Dar aş putea să mă înşel în privinţa asta. Aş putea domni dintr-un palat ca ăsta, într-o zi. Nu ar fi o soartă atât de cumplită.

Găsesc sala tronului. Nute şi Rune vorbesc unul cu celălalt şi se opresc brusc când apar în prag. Fără îndoială, Nute se plângea de mine. Intru şi mă uit urât la Nute. Se ridică de pe tron şi se grăbeşte spre un scaun mai mic. Mă aşez şi ei mă privesc nervoşi.

— Raportaţi situaţia, le spun.

Nute spune că lucrurile merg bine pe Naboo. Rune mă anunţă că oamenii sunt complet speriaţi, în lagăre. Mişcarea de rezistenţă este mică şi va fi zdrobită în orice moment. Fiecare navă şi fiecare trupă din zonă a fost alertată să fie atentă la nava Reginei. Va fi văzută imediat ce va intra în atmosfera lui Naboo. Fără îndoială, va ateriza în piaţa centrală, sperând să negocieze, cu Jedii ca apărători. Este imposibil pentru ea să scape printre numeroasele filtre pe care le-au instituit.

— Dacă nu este deja aici, spun eu.

— Imposibil!

Ţipă amândoi, într-o singură voce.

Le sugerez să verificăm împreună securitatea din jurul pieţei. Aprobă cu obişnuita lor bâlbâială, cu ochii sticloşi. Ne plimbăm prin piaţa centrală. Cascadele tună în apropiere. Picăturile fine de apă răcesc aerul. Piaţa este largă şi pustie. Îmi imaginez că, înainte de invazie, era plină de oameni. Auzisem de meşteşugurile fine de pe Naboo, de muzicienii, de vânzătorii de alimente, toate plăcerile care puteau fi cumpărate sau schimbate în centrul marelui oraş. Îl prefer gol.

Nute şi Rune indică patrulele. Sunt programate să acopere piaţa la fiecare cincisprezece minute.

— Făceţi-o la fiecare cinci, le spun.

Rune subliniază nervos că încă există celule de rezistenţă prin tot oraşul. Nu ar trebui să ţinem trupele împrăştiate? Îmi las privirea să le strivească minţile slabe, să le transform gândurile lichide în frică.

— Crezi că Regina, îl întreb eu pe un ton periculos, va lenevi când va sosi şi va aştepta, pur şi simplu, să o prinzi? Gândeşte-te, cretinule. Unde crezi că se va îndrepta?

Nute latră comanda prin comunicatorul său. *Patrule la fiecare cinci minute!* Începe să se agite.

— Ar trebui să existe supraveghere continuă, le spun, măturându-mi braţul pentru a arăta balcoanele. Senzori cu infraroşu pentru a alerta patrulele.

Rune îmi spune că se va aranja repede. Regina nu poate scăpa de supravegherea lor. Totul este sub control...

Comunicatorul lui Nute emite semnale. El ezită. Îi sugerez să răspundă, altfel se va trezi aruncat într-o cascadă. Îi raportează un ofiţer de pe teren. Nava Reginei a fost găsită în mlaştinile Naboo. Nute pare uluit. Gura urâtă a lui Rune se deschide. Prostia lor nu mai este amuzantă.

— Ai capturat-o? urlă Nute.

Ofiţerul răspunde că nava este goală şi nu există niciun semn în ceea ce priveşte trupa Reginei. Au dispărut.

Nu spun nimic. Este mai eficient. Vocea lui Nute tremură când îi ordonă ofiţerului să trimită patrule să o caute. Apuc comunicatorul şi îl opresc. Nu am niciun motiv să mai aud ezitările proştilor ăstora. Îl ţin în faţa feţei lui.

— Totul este sub control, zici? îi şuier direct în faţă. El tresare. Veţi plăti pentru asta. Acum trebuie să-l contactăm pe Lordul Sidious.

Nute aprobă din cap. Nu are de ales. Dar simpla menţionare a numelui Maestrului meu l-a făcut să pară mai verde decât de obicei. Lucrurile îi scapă de sub control. Când Maestrul meu a luat legătura pentru prima dată cu Neimoidienii pentru a le sugera blocada, lăcomia i-a biruit. Au crezut că va fi ceva uşor, fără îndoială. Acum simt că Nute şi Rune îşi doresc să se afle pe o planetă, undeva pe Inelul Exterior, departe de Lordul Sith. Doar frica şi lăcomia lor îi mai ţin legaţi aici.

Lordul Sidious apare în faţa noastră sub forma unei holograme. Nute repetă raportul ofiţerului, adăugând că a acţionat rapid pentru a trimite patrule de căutare.

— Asta este o mişcare neaşteptată pentru ea, spune Lordul Sidious. Este prea agresivă... Lord Maul, fii atent.

Îmi spune să-i las să facă prima mişcare. Orice ar fi, de oriunde va veni, voi fi pregătit.

Da, Qui-Gon Jinn. Voi aştepta să faci primul mişcarea. Asta te va lăsa descoperit. Ne vom întâlni în curând.

Notarea a doisprezecea

Pentru mine, răbdarea nu a fost niciodată uşoară. Pentru a-mi linişti mintea, mă concentrez pe bătălia pe care ştiu că o am înainte. Când mă întind pentru a aduna partea întunecată a Forţei în jurul meu, o simt neliniştită, tulburată. Ştiu că inamicul meu este aproape.

Prima mea lovitură te va ademeni, Qui-Gon Jinn. *A doua mea lovitură va fi cea adevărată, cea care te va uimi*. *Acum îţi cunosc stilul de luptă*. *Ştiu cât de repede te poţi mişca şi cât de puternică îţi este lovitura*. *Ştiu că instinctele tale sunt bune şi că eşti rapid*. *Nimic din toate astea nu te va salva*. *Te voi ataca până când vei slăbi, la fel cum am mai făcut-o înainte*. *Şi când garda ta va ezita, chiar şi pentru o fracţiune de secundă*, *îţi voi da lovitura de moarte*.

Ura mea este la fel de rece şi dură ca piatra podelei palatului. Se află în pieptul meu. O anim, o hrănesc astfel încât să crească.

Îmi vine o voce în minte, vocea Maestrului meu. Îmi aminteşte să nu dau greş.

Îmi amintesc de ochii cenuşii-albaştri ai Jediului. Era acolo înverşunare, dar şi distanţare. M-a văzut, dar a văzut şi prin mine. S-a luptat cu mine, dar nu m-a urât. Îl voi face să mă urască.

Nute aleargă spre mine. Sunt enervat de întrerupere. Mă întorc spre el supărat.

— A adunat o armată! se plânge el.

Cel puţin patrulele Neimoidiene au făcut ceva bun. Au descoperit că Regina Amidala i-a contactat pe primitivii din mlaştini.

Îi aduc aminte lui Nute că mi-a spus că primitivii fuseseră adunaţi.

— S-au ascuns! exclamă el. Cunosc terenul mai bine decât noi...

Îl fac să tacă cu o privire. Explicaţiile sunt scuze. Acum înţeleg asta.

Gunganii adună o armată. Nute şi Rune nu sunt atât de îngrijoraţi de acest lucru. Primitivi nu se pot împotrivi forţelor

Federaţiei Comerţului. Armata droidă şi armele sale sunt invincibile.

Ce planifică Regina Amidala este mai puţin clar. Are de gând să lupte? Va călări în fruntea armatei Gungane? Gândul ăsta mă face să râd. Va rezista zece secunde într-o astfel de bătălie. Naboo nu mai are forţe armate. Toţi piloţii ei de luptă au fost capturaţi. Piloţii şi ofiţerii voluntari sunt adunaţi în lagăre. Ce crede că poate realiza, depinzând de primitivii cu creierul lor mic? Şi cum rămâne cu Jedii? Vor călări lângă ea? Chiar cred că o pot proteja împotriva a mii de droizi de luptă?

Îmi contactez Maestrul. Asta este o veste pe care trebuie să o audă. Lordul Sidious nu tresare când îi raportez ştirea. Este oarecum surprins de prostia Reginei.

Dar acum mă întreb dacă nu cumva este manipulată de Jedi. Poate că au un plan în minte. Nu cred că tânăra Regină este suficient de înţeleaptă pentru a-şi pune la cale propria strategie. Trebuie să se fi implicat Jedii. Lordul Sidious îmi respinge speculaţiile. Jedilor li se interzice să se angajeze în conflicte. Sunt consilieri şi protectori, nimic mai mult. Iar Qui-Gon Jinn nu-şi va încălca legământul.

— Asta va funcţiona în avantajul nostru, spune el.

Maestrul meu vede mai departe decât mine. Piesele se potrivesc la locurile lor. Bineînţeles că are dreptate. Jedii îşi respectă întotdeauna regulile. Asta va fi motivul căderii lor. Nu pot câştiga împotriva Sithului, care nu are nicio altă regulă în afara dominaţiei.

— Distrugeţi-i, ne spune Lordul Sidious. Pe toţi.

O vom face.

* * *

Simt mişcarea părţii întunecate ca un val care începe ca o undă şi prinde impuls până când se abate şi se prăbuşeşte în corpul meu, aspirându-mi oxigenul din plămâni.

Qui-Gon Jinn este aici. Este în Theed. În sfârşit, îmi voi întâlni duşmanul.

Ar trebui să-l omor pe el mai întâi sau să ucid ucenicul în faţa ochilor lui? Să îi văd faţa măcinată de tristeţe înainte să-l omor?

Voi lăsa bătălia să dicteze. Nu voi planifica prea mult.

Mă ridic lin. Activez ambele capete ale sabiei de lumină, verificându-mi echipamentul, făcând câteva pase pentru a-l testa. Apoi îmi pun din nou sabia la centură. Închid ochii şi mă concentrez asupra imaginii inamicului meu. Mai am timp. Fie senzorii, fie trupele *Federaţiei Comerţului* îi vor localiza pe Jedi.

Am aşteptat toată viaţa. M-am antrenat toată viaţa mea. Şi iată că a sosit momentul. Experienţele mele, cunoştinţele mele, instinctele mele – toate converg în ziua asta, în lumea asta, pentru testul meu final. Chiar şi eşecul meu de a-l ucide pe Jedi pe Tatooine serveşte doar ca un pas făcut spre înfrângerea sa.

Voi folosi tot ce am.

De când eram băiat, am făcut tot ce mi-a cerut Maestrul meu. Am îndeplinit sarcină după sarcină, misiune după misiune. Totuşi, ştiu că nimic altceva nu contează în faţa acestui lucru. Astăzi este ziua în care mă voi dovedi cu adevărat demn. Îl voi rupe în bucăţi pe Qui-Gon Jinn. Maestrul meu va vedea că sunt într-adevăr invincibil. Nu va mai fi niciodată nevoie să mă pedepsească, să se îndoiască de mine. Pentru că eu nu mă îndoiesc de mine. Ştiu că nu voi da greş. Sithul nu dă greş. Nu este *prea multă încredere* ceea ce simt, ci *certitudine*.

Senzorii raportează. Au fost reperaţi în hangarul central al portului spaţial. Nute şi Rune s-au baricadat în palat. Sunt laşi, dar chiar şi eu îmi imaginez că vor putea apăra palatul împotriva atacului firav al Reginei.

Sunt pregătit. Ştiu asta: voi pecetlui soarta lui Qui-Gon Jinn şi soarta ucenicului său, Obi-Wan Kenobi. Voi sta deasupra cadavrele lor. Le voi vărsa sângele. Înfrângerea lor va avea gust de miere în gura mea. Şi apoi le voi aduce săbiile de lumină Maestrului meu şi le voi pune la picioarele lui. Va vedea ce pot face.

Şi apoi vom conduce galaxia împreună, unul lângă celălalt.

Suntem Lorzi Sith. Nimeni nu ne poate învinge.

Epilog

ÎNREGISTRARE VOCALĂ – LORDUL DARTH SIDIOUS
LOCALIZARE – CORUSCANT

Regret să anunţ că Lordul Maul a greşit. Un Lord Sith poate fi învins dacă este un ucenic care a căzut victima credinţei sale în propria-i invincibilitate.

Îmi asum sarcina de a completa jurnalul ucenicului meu decedat, Lordul Darth Maul. Aici voi consemna ceea ce am aflat despre moartea sa, provocată de mâna lui Obi-Wan Kenobi.

Informaţiile Lordului Maul au fost corecte: Regina şi o forţă mică invadaseră hangarul central. Obiectivul lor a fost să fure înapoi navele de luptă Naboo pentru a elimina Nava de Control al Droizilor aflată pe orbită. Acest lucru ar fi trebuit să fie clar pentru Maul. Ar fi trebuit să împiedice navele să decoleze. În schimb, s-a concentrat pe Jedi. Acestea erau ordinele sale, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că era necesară o schimbare a planului.

Ucenicul meu a fost demn, dar nu a fost niciodată flexibil. S-a concentrat pe Jedi pentru răzbunarea sa personală. De la o vârstă fragedă, s-a pregătit cu o singură ţintă în minte. Nu mă aşteptasem să devină un eşec.

Câteva dintre nave au scăpat din hangar. Regina Amidala a intrat în palat pentru a finaliza următorul pas al planului, despre care acum trebuie să-l recunosc cu tristeţe că a fost destul de îndrăzneţ. A depins prea mult de noroc, dar rezultatul dovedeşte valabilitatea planului, nu-i aşa?

Jedii au rămas să lupte cu Lordul Maul. Fără îndoială că ştiau că el era singurul capabil să o oprească pe Regină. Iată greşeala Lordului Maul: dacă nu putea să-i omoare repede, ar fi trebuit să meargă în palat să se ocupe de Regină. Nu-mi place faptul că este încă în viaţă...

Cât despre ucenicul meu dezamăgitor, i-a întâlnit pe Jedi în luptă. Din raportul pe care l-am primit, a luptat bine – de fapt, a fost strălucit. Mă amuză să mă gândesc la surpriza Jedilor cu privire la abilităţile mortale ale Sithului. Acum ştiu că ne-am întors şi trebuie să bănuiască că nu sunt la fel de puternici ca

noi. Frica trebuie să dospească acum în ei. Frica este un sentiment necunoscut pentru un Jedi.

Acum, trebuie să trăiască cu ea.

Bătălia a început în hangar. Darth Maul şi-a activat sabia cu două lame, o armă pe care şi-a fabricat-o sub supravegherea mea. În mâinile lui, arma asta era impecabilă – sau cel puţin aşa credeam eu.

I-a făcut pe Jedi să fugă. Trebuiau să folosească tot ce ştiau, şi multe altele în plus, pentru a-i egala abilităţile. S-au dus după el, doi contra unu, şi nu l-au putut învinge. Fără îndoială, Maul şi-a folosit formidabilele sale puteri întunecate pentru a le îngreuna utilizarea Forţei.

Bătălia a izbucnit în hangar şi a continuat în generatorul principal de energie, din Theed. Este construit cu pasarele care se desfăşoară pe mai multe niveluri. Acum erau singuri, luptând în ceea ce ştiau cu toţii că va fi o luptă până la moarte.

Vă întrebaţi cum de ştiu ce s-a întâmplat acolo. Este treaba mea să ştiu tot ce îmi afectează planul de a prelua galaxia. Există modalităţi de a afla orice. Chiar şi ceea ce se află în inimile şi minţile fiinţelor vii. Cunoaşterea îmi dă putere. Şi nu este nevoie să vă dezvălui cum am reuşit să mă descurc.

Qui-Gon Jinn a preluat conducerea. Fiind un războinic puternic, bănuiesc că l-a surprins pe Maul cu rezistenţa sa. La un moment dat Qui-Gon a reuşit o lovitură şi Maul a căzut mai multe niveluri. Dar, până când Jedi au sărit după el pentru a-l ataca din nou, ucenicul meu revenise pe picioarele lui şi luptase fără să piardă nimic din energia sa.

Lordul Maul ar fi trebuit să-mi spună despre bătălia sa cu piraţii Togorieni. I-am citit jurnalul şi văd că mi-a ascuns acest secret. Dacă aş fi ştiut despre rana lui de la picior, i-aş fi dat ordine diferite, aranjând să păstrez ceva pentru rezervă?

Nu. Sunt sigur că Maul a fost în vârf de formă când a luptat cu Jedii. Eroarea lui a fost greşeala de calcul, nu slăbiciunea. Un eşec mental, nu unul fizic.

Nu aş putea răspunde dacă aş fi putut prevedea asta. Nu se întâmplă prea multe astfel de greşeli.

În cele din urmă, bătălia a ajuns pe un hol cu ziduri laser mortale. Câmpurile de forţă i-au separat pe Jedi de Maul şi unul de celălalt. Au trebuit să aştepte până când zidurile s-au retras înainte de a se angaja în următoarea etapă a bătăliei.

Nu ştiu dacă norocul sau priceperea au pregătit scena pentru confruntarea finală. A reuşit Maul să-i separe pe Jedi sau a profitat de situaţia în care s-a aflat? Oricum ar fi, a performat bine.

Acum era singur cu Qui-Gon Jinn. Obi-Wan rămăsese prins, frustrat, în spatele zidurilor energetice. Trebuie să fi fost o sursă de satisfacţie pentru Maul să-l întâlnească din nou pe Qui-Gon. Ştiu că s-a simţit ruşinat pentru eşecul său de pe Tatooine. A fost o revendicare şi o plăcere pentru el – un triumf dulce. Ucenicul meu a primit întotdeauna o bucurie deosebită din lupte.

Duelul a ajuns la o ferocitate care a epuizat puterile Jediului. Maul, sunt sigur, a fost în permanenţă sub control.

Nu neglija vechile trucuri, ucenicule. *Funcţionează*.

Bătălia cu Qui-Gon s-a încheiat cu o mişcare simplă, un truc: folosirea mânerului sabiei pentru a lovi un adversar sub bărbie. Maul dispreţuia, de obicei, astfel de manevre contondente. El este – era – un luptător elegant. Precis. Dar când a văzut oportunitatea, şi-a amintit, fără îndoială, de lecţia mea.

Lovitura în bărbia lui Qui-Gon l-a lăsat ameţit pe Jedi.

Foloseşte-ţi întotdeauna avantajul.

Sabia lui Maul s-a învârtit şi a trecut prin Qui-Gon Jinn. Cavalerul Jedi a căzut.

Îmi pot imagina ţipătul tânărului Obi-Wan. Dacă chicotesc, este doar pentru că mă înfurie aroganţa Ordinului Jedi. Cât de mult îmi place să îi dezumflu. Ce plăcere delicioasă obţin din imaginea acelui moment, când ucenicul l-a văzut pe Maestru căzând. Asta a fost victoria mea la fel de mult ca a lui Maul, căci datorită învăţăturii şi antrenamentului meu, a reuşit să-l învingă pe marele Qui-Gon Jinn.

Înfrângerea unui astfel de adversar ar fi trebuit să-i răcorească mintea, să-i accentueze atenţia. Dar, în schimb, Maul şi-a întâlnit sfârşitul: tânărul Obi-Wan Kenobi. Sunt sigur că Maul ştia că ucenicul va ataca cu multă sălbăticie, în numele Maestrului său. Ar fi fost pregătit pentru asta. Dar mă tem că Maul a subestimat controlul lui Obi-Wan. La început, Maul câştiga. Înfrângerea lui Obi-Wan era la îndemâna sa. Maul l-a aruncat în groapa de topire. Obi-Wan atârna de o duză mică care ieşea din perete. Ar fi fost o treabă uşoară să-i rupă

prinderea, să-l arunce la mii de metri în groapă şi să pună capăt vieţii unei alte belele Jedi.

În schimb, Maul s-a bucurat. A aruncat dispreţuitor sabia lui Obi-Wan în groapă. A păşit în faţa Jediului lovit, mârâind. Fără îndoială, ucenicul meu a vrut să savureze momentul. Împotriva tuturor învăţăturilor mele, a ezitat pentru a se bucura de triumful său.

Lupta nu se termină până când adversarul tău nu este mort.

Cât de des i-am spus asta?

Obi-Wan a chemat Forţa. A sărit din groapă, sabia lui Qui-Gon zburându-i în mână. Maul nu a avut suficient timp să pareze lovitura care trebuie să fi fost ultima mare surpriză din viaţa sa.

Demnul meu ucenic m-a dezamăgit, în cele din urmă. A căzut în groapa de topire. Mă bucur, cel puţin, că trupul său a fost consumat. Dacă trebuie să existe un sfârşit, acesta este unul potrivit.

I-am spus de nenumărate ori să nu-i subestimeze pe Jedi. La final, a făcut-o. Acum, este împrăştiat până la capătul galaxiei.

Între timp, Regina invadase palatul. I-a păcălit pe Rune şi Nute folosind o momeală. Amintirea asta mă face să mă simt obosit. Mă pot baza întotdeauna pe prostia Neimoidiană, dar de obicei funcţionează în avantajul meu.

O altă bătălie a izbucnit deasupra capetelor lor, în atmosfera lui Naboo. Navele de luptă au încercat să lovească nava principală de control, pilotată de Neimoidieni. Una dintre navele de luptă a fost pilotată de către sclavul pe care Qui-Gon Jinn îl luase de pe Tatooine dintr-o compasiune prostească. Băiatul acela a reuşit să pătrundă în nava de control. I-a distrus reactorul.

Nu cred că a fost un noroc chior. Îl voi urmări pe băiatul ăsta. Şi Maul a simţit Forţa din el. Întrebarea este dacă nu e prea târziu pentru el să o controleze.

Droizii de luptă s-au dezmembrat pe Naboo. Droizii distrugători s-au dezactivat în palat. Regina l-a prins pe Nute Gunray. Guvernul a revenit în mâinile ei.

Am fost învins de un copil, o fată naivă şi un ucenic Jedi. Nu a fost o zi bună.

Dar ăsta este doar un mic pas înapoi, deja în trecut. Acum Jedii ştiu că Sithul încă există. Fără îndoială că vor face strategii, vor planifica să se mişte împotriva mea. Nu contează. Îi voi învinge. Simt dispreţ pentru toţi: Yoda, Mace Windu, tânărul Obi-Wan. Dar nu voi face greşeala ucenicului meu.

Nu voi uita niciodată că şi ei pot avea noroc.

Nu ştiu ce să fac cu acest jurnal. Poate că îl voi introduce în arhivele Sith. Poate că îl voi distruge. Este o înregistrare a unui calcul greşit, mai mult decât orice altceva. Lordul Maul credea că era o înregistrare a priceperii şi vitejiei sale. În schimb, este o înregistrare a vanităţii şi slăbiciunii sale.

Maul a făcut greşeli în ceea ce priveşte nerăbdarea şi temperamentul. În cele din urmă, a fost prea flămând de victorie. Nu a reuşit să prevadă rezistenţa lui Obi-Wan Kenobi. A permis ca sentimentul său de triumf să-l distragă.

Şi eu am greşit. Poate că Maul nu a fost cea mai bună alegere.

În cazul următorului meu ucenic, voi alege mai atent.

Trebuie să existe în el ură şi teamă.

Trebuie să fie ceva îngheţat în inima lui, ceva de la care să pornesc pentru a-l face să devină nemilos. Dar trebuie să existe şi o mare viclenie şi inteligenţă.

Următorul ucenic nu va mai face greşeli.

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a

slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea

de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în

ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos

a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete,

permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre."

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

